Nr. 34

25 augustus 1962
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

Over suiker en suikerbakkers...

De eerste suikerbakker, van wie de geschiedenis vertelt, was een Duitse filosoof die Theodor heette. Deze geleerde man leefde in de dertiende eeuw en stond in dienst van de toenmalige Duitse keizer Frederik II. Theodor was knapper als suikerbakker dan als filosoof; in elk geval hield zijn meester meer van zijn bonbons dan van zijn wijsgerige beschouwingen.

Suiker was in die tijd een bijna onbekende lekkernij; de spijzen werden meestal met honing gezoet. De bewoners van het Italiaanse eiland Sicilië waren de eersten die suikerriet in Europa plantten. Suiker was erg duur, zodat alleen vorsten haar konden betalen. Daarom waren de primitieve bonbons, die men in de middeleeuwen kende, uitsluitend een traktatie voor de hoogste kringen. Frederik II kon niet genoeg krijgen van deze lekkernij. Hij was verzot op suiker en vooral op geparfumeerde. Daarom fabriceerde de hoffilosoof Theodor voor Zijne Majesteit bonbons met een. . . viooltjesgeur.

In die tijd was het maken van bonbons bijna uitsluitend het werk van alchimisten en apothekers. Apothekers verkochten suiker tegen verscheidene kwaaltjes. Ook de viooltjessuiker van de filosoof Theodor gold als geneesmiddel en beroemde artsen uit die tijd hebben herhaaldelijk verzekerd, dat dit zoete genotmiddel beter de eetlust opwekte dan alle drankjes, die de geneeskunde toen kende.

Men kende in die dagen vier soorten bonbons, vervaardigd uit muskussuiker, rozesuiker, peresuiker en appelsuiker. Deze wijsheid hebben we uit het uitgavenboekje van de Engelse koning John, die gevangen zat en zijn leven in de cel „verzoette" door de hele lieve dag bonbons te snoepen.

Maar zelfs koningen konden vroeger niet zoveel bonbons krijgen als ze maar wilden hebben. Ze waren op rantsoen gesteld. Zo staat er bijvoorbeeld in een oud handschrift, dat de suikervoorraad die de koning van Frankrijk in 1372 ter beschikking stond, beperkt was tot vier suikerbroden van één pond elk.

In de zestiende eeuw ontstond er in de Noorditaliaanse stad Venetië een grote suikermarkt. Toen de Franse koning Hendrik III in die tijd eens een bezoek bracht aan deze stad, boden de inwoners hem een banket aan, waarbij allerlei van en met suiker gemaakte lekkernijen op tafel kwamen.

Vroeger kon niet iedereen die daartoe de bekwaamheid had, vergunning vragen om zich als suikerbakker te vestigen. De vorsten zochten zélf hun suikerbakkers uit. Deze suikerbakkers hadden aan het hof de mooie naam van „bonbonofficier", een naam die ook nu nog wordt gebruikt, en wel voor bedienden in suikerwerkfabrieken. De bonbonofficier van vroeger had tot taak suikerwerken te maken voor de koninklijke tafel.

Later werd de suiker meer en meer een lekkernij voor iedereen en ontsnapte zij aan de handen van de apothekers. In de achttiende eeuw was ze overal populair. Weldra waren er in de steden hele straten waar alleen suikerbakkers woonden. Die „suikerstraten" hadden vaak zulke smakelijke namen, dat de mensen al watertandden als ze deze uitspraken of hoorden noemen.

Aan de in vroeger eeuwen gefabriceerde zoetigheden kwamen diverse kruiden te pas. Onze voorouders waren namelijk ferme vleeseters en zij meenden, dat ze de werkzaamheid van hun maag konden opvoeren door veel kruiden te gebruiken. Daarom werden ook bij de bereiding van bonbons kruiden gebruikt. Men at de bonbons dan na de maaltijd om een goede spijsvertering te bevorderen. De kruiden die bij de vervaardiging van bonbons werden gebruikt, waren vooral venkel, anijs, gember en tijm; verder kwamen er verschillende soorten vruchten aan te pas, zoals sinaasappels, citroenen en noten. De mensen gaven elkaar deze kruiden ook dikwijls als bruiloftsgeschenk of als cadeau bij andere plechtige gelegenheden. Ze werden beschouwd als een teken van dankbaarheid. Daarom werden kruiden soms ook aangeboden aan rechters, als door hun hulp een rechtszaak was gewonnen. Om de rechters gunstig te stemmen werden hun soms zelfs, nog vóór het oordeel was geveld, al zakjes bonbons gestuurd. . .

Hans Schipperus

Map en Moppie

Vragen staat vrij

Nobelprijs

Hubert de Liere uit Antwerpen wil graag iets weten over de Nobelprijzen, die jaarlijks in Zweden worden uitgereikt.

De Nobelprijs dankt zijn naam aan de Zweedse uitvinder Alfred Nobel, die op 10 december 1896 stierf. Nobel was de uitvinder van het dynamiet. Hij had deze uitvinding bedoeld voor vreedzame doeleinden, maar helaas werd zij al gauw gebruikt in de oorlog. Dit betekende voor Nobel een grote teleurstelling. Hij bepaalde in zijn testament dat er van de rente van zijn nagelaten kapitaal jaarlijks vijf prijzen moesten worden uitgereikt (een voor scheikunde, een voor natuurkunde, een voor geneeskunde, een voor letterkunde en een vredesprijs) aan mensen of instellingen die zich op een van deze terreinen verdienstelijk hadden gemaakt. In 1901 werden de prijzen voor het eerst uitgereikt. Sinds dat jaar hebben de Verenigde Staten van Noord-Amerika de meeste prijzen in de wacht gesleept, namelijk tweeënvijftig. De enige die ooit twee prijzen heeft gekregen was madame Curie (in 1903 samen met haar man Pierre Curie de prijs voor natuurkunde en in 1911 de prijs voor scheikunde). Het Internationale Rode Kruis heeft tweemaal de vredesprijs gewonnen, namelijk in 1917 en in 1944. De Nobelprijzen worden elk jaar in december door de koning van Zweden aan de winnaars uitgereikt.

Zwaardvissen

Op de voorplaat van Sjors nr. 21 van 26 mei was een zwaardvis afgebeeld en Margriet Klinkhamer uit Vriezeveensewijk (Ov.) vraagt ons of we iets meer over deze soort vis willen vertellen.

Zwaardvissen heten met een geleerde naam xiphiidae. Ze leven in alle tropische en gematigde zeeën ter wereld, vooral in de Middellandse Zee en in de Atlantische Oceaan voor de kust van Noord-Amerika. Een enkele keer worden ze ook weleens voor de Belgische en de Nederlandse kust gezien. Zwaardvissen zijn roofvissen; ze leven van kleinere soortgenoten, vooral van makreel. Hun prooi doden ze met hun zwaard. Dit zwaard (een verlengstuk van de bovenkaak, dat plat is en zeer scherpe randen heeft) is zó scherp, dat het een houten boot kan doorboren. De grootste zwaardvis die ooit is gevangen woog vijfhonderdvijftig kilo en was vijf meter lang. Zwaardvissen zijn op de rug donkerblauw, op de flanken blauwgrijs en op de buik zilverwit. Bij de jongen bevinden zich donkere dwarsstrepen op de vinnen en op het lichaam. Ademen doen ze door hun kieuwen. Men zegt dat de zwaardvis de snelste vis ter wereld is; zijn hoogste uursnelheid bedraagt ongeveer zesennegentig kilometer.

Koningen en koninginnen

Wiesje Kirkels in Nederweert (L.) vraagt ons: In hoeveel landen van Europa regeert op het ogenblik nog een koning of een koningin?

Wel, Wiesje, dat zijn er niet zoveel meer. Engeland heeft koningin Elizabeth II, Zweden koning Gustaaf VI Adolf, Noorwegen koning Olaf V, Denemarken koning Frederik IX, Nederland koningin Juliana, België koning Boudewijn I en Griekenland koning Paul I. Verder tellen we onder de regerende vorsten nog een prins (Rainier van Monaco) en een groothertogin (Charlotte van Luxemburg).

DE MAN VAN STAAL

TED, KEN EN ARCHIE WAREN IN AFRIKA OP ZOEK NAAR DE STENEN LEEUW. HUN RIVALEN, PROFESSOR MALEY EN BRINDO, PROBEERDEN HUN KAART, DIE IN DE ROBOT VERBORGEN ZAT, TE STELEN.

DE HELICAR DOOK NAAR BENEDEN EN TEGELIJKERTIJD ZWEEFDE EEN HAAK IN DE RICHTING VAN ARCHIE.

GOED ZO. NU KUNNEN WE DE ROBOT OMHOOG-TREKKEN!

TED, KIJK UIT'

VOOR TED ZIJN ZENDER IN WERKING KON STELLEN, HAD DE HAAK ARCHIE AL TE PAKKEN.

LIEVE HELP, ZE GAAN ER MET ARCHIE VANDOOR!

WE HEBBEN HEM! ZE DURVEN NIETS TE DOEN UIT ANGST DAT WE HEM WEER LATEN VALLEN!

DE VRIENDEN STAARDEN VERBIJSTERD NAAR DE VERDWIJNENDE ROBOT.

DAAR GAAN ZE! WAT MOETEN WE DOEN?

WE MOETEN PROBEREN HEN TE VOLGEN!

ZE VERMOEDEN NATUURLIJK DAT ONZE KAART IN DE ROBOT ZIT! OM DIE TE VINDEN ZULLEN ZE ERGENS MOE-TEN LANDEN!

TEDS VERMOEDEN BLEEK JUIST. AL GAUW DAALDE DE HELICAR.

DAAR-GINDS KUN-NEN WE LANDEN EN DE ROBOT DOOR-ZOEKEN!

TOEN DE HELICAR DAALDE, SLOEGEN DE DIEREN UIT DE WILDERNIS OP DE VLUCHT.
VOORZICHTIG! LAAT HEM ZACHTJES NEERKOMEN!
HIJ IS AL BIJNA AAN DE GROND!
ARCHIE

TOEN GEBEURDE ER IETS ONVERWACHTS. UIT HET STRUIKGEWAS KWAM EEN NEUSHOORN TE VOORSCHIJN.

BRINDO ZAG HET DIER HET EERST.
EEN NEUSHOORN! WE MOETEN WEER OMHOOG!

MAAR HET WAS AL TE LAAT OM DE HELICAR TE DOEN STIJGEN!
ARCHIE

ARCHIE KWAM OP DE KOP VAN HET DIER TERECHT.
MAAK DE HAAK LOS, ANDERS STORTEN WE AANSTONDS NEER!

EVEN LATER WAS DE HAAK LOS; DE PROFESSOR EN BRINDO HADDEN HET NAKIJKEN.
WE MOETEN HEN ZIEN TE VOLGEN!
ZE GAAN TERUG NAAR DE PLAATS WAAR TED EN KEN ACHTERGEBLEVEN ZIJN!

DE NEUSHOORN PROBEERDE ARCHIE KWIJT TE RAKEN.
KIJK. HET DIER WERPT DE ROBOT AF!

TOEN ARCHIE GEVALLEN WAS, DAALDE DE HELICAR WEER.
VLUG, NU KUNNEN WE DE ROBOT DOORZOEKEN!

INTUSSEN WAREN TED EN KEN OP ZOEK NAAR ARCHIE.
AAN DE SIGNALEN VAN MIJN ZENDER TE HOREN MOET ARCHIE VLAKBIJ ZIJN!
ALS WE NOG MAAR OP TIJD KOMEN...

MAAR DE VRIENDEN WAREN TE LAAT. WANT DE PROFESSOR EN BRINDO HADDEN DE KAART AL GEVONDEN.
DAAR IS DE KAART! VLUG TERUG NAAR DE HELICAR!
NU ZULLEN WE DE STENEN LEEUW ZEKER VINDEN!

De roep van het circus

DEBBIE WEST EN HAAR HOND TEX WERKTEN BIJ CIRCUS MELWIN. DEBBIE WILDE GRAAG EEN WILDE-DIERENNUMMER BRENGEN. TOEN KWAM ER EEN VERRASSING...

HET IS TIJD VOOR DE VOORSTELLING!
JA, WE KOMEN!

NU IS HET ONZE BEURT!
DAAR GA JE, TEX! EN DOE JE BEST!
TOET! TOET!

KIJK EENS, EEN HOND EN EEN ZEELEEUW DIE VOETBALLEN!
1-0 VOOR TEX!
TUUT! TUUT!
DAT BEEST IS GEWELDIG!

NA DE VOORSTELLING...
WEL TE RUSTEN, RADJA! MORGEN GAAN WE TRAINEN!
DEBBIE GING NAAR DE WAGEN, DIE ZIJ DEELDE MET PAULA, DE JALOERSE ACROBATE.
NU DENK JE ZEKER DAT JE AL EEN VOLLEERD DIERENTEMSTER BENT, HÈ? VERGEET HET MAAR!

DE NACHT VIEL OVER CIRCUS MELWIN...

TOEN LIEP EEN VREEMDE GESTALTE
IN DE RICHTING VAN DE KOOIEN.

EEN HAND GREEP EEN IJZEREN GRENDEL...
...EN OPENDE HET HEK TUSSEN DE KOOI VAN RADJA EN DIE VAN DE LEEUW!

DAVID SCOTT-DANIEL

SLOT

OLIVIER en de zeerovers

met tekeningen van Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Olivier Crow, leerling-tamboer bij het 111e Regiment Infanterie van het Britse leger, en zijn nichtje Pollie Trott maken in India het vervoer mee van drie schatkisten, die door een groep soldaten van Mandelpore naar Madras gebracht moeten worden. Vaandrig Boscowen voert het bevel en sergeant Trott, Pollies vader, en soldaat Pilchard zijn ook van de partij. Onderweg ontmoeten Pollie en Olivier Paul Carvell, schrijver van de Overzeese Compagnie. In Bombay gaat de hele groep aan boord van het schip de* Eenhoorn. *Olivier ziet een dikke Indiër, Asaf, die meegaat naar Madras. Onderweg bespieden Olivier en Paul hem in het ruim van het schip. Olivier wordt ontdekt en Asaf beschuldigt hem ervan dat hij hem een kostbare ring ontstolen heeft. Even later wordt de* Eenhoorn *aangevallen door een zeeroversschip. Pollie, Olivier en Paul bevinden zich in een roeiboot. Na een kort gevecht verdwijnen de zeerovers weer. Asaf, vaandrig Boscowen en de schatkisten zijn verdwenen. Trott en Pilchard gaan op zoek naar Pollie, Olivier en Paul, die ergens op zee dobberen. Dezen ontdekken een eiland en gaan aan land. Al gauw blijkt dat ze niet alleen zijn. Intussen naderen sergeant Trott en soldaat Pilchard het eiland. Pollie ontmoet de zeerover Grijnzende Murphy, die later door Trott en Pilchard overmeesterd wordt. Het eiland blijkt de opslagplaats van de zeerovers te zijn. Dan verschijnt er een Engels schip en samen met de bemanning daarvan wachten ze het zeeroversschip op.*

O ja?" zei Freherne en staarde Asaf in gedachten verzonken aan. ,,Toch kan ik uw verhaal moeilijk geloven."

,,Gelooft u me niet?" zei Asaf verontwaardigd. ,,Maar waarom zou ik de waarheid niet zeggen? Ik ben Asaf, de vriend van vele Engelse sahibs."

,,Als vaandrig Boscowen weer beter is, zal hij uw verhaal dus wel kunnen bevestigen?"

,,Helaas, ik ben bang van niet. Zijn hoofd is niet in orde. Die arme jongeman, hij heeft een zonnesteek gehad en daar is hij erg van in de war geraakt. Hij denkt dat ik zijn vijand ben! Hij heeft zeer onaardig tegen mij gesproken op de *Maskerade.* Ik ben bang dat u op zijn oordeel niet kunt afgaan."

,,Ik begrijp het. Maar als de andere soldaten die tegelijk met u op de *Eenhoorn* waren, hier zouden zijn, dan zouden die uw woorden toch wel kunnen bevestigen?"

,,O ja, daar is geen twijfel aan, sahib. Maar helaas zijn zij met de *Eenhoorn* naar Madras gevaren. We krijgen hen niet te zien. Zulke aardige mannen, ze waren erg goede vrienden van mij."

,,Nou, dat is dan erg fijn voor u, meneer Asaf, want ze zijn niet allemaal naar Madras gegaan. Een paar van hen zijn hier bij ons."

„Wat?!" riep Asaf uit, terwijl hij zich vlug omdraaide. Zijn gezicht was een studie waard, toen hij sergeant Trott, Pilchard en Olivier zag staan.

„Zo, meneer Asaf, daar zijn ze dan. Nu kunnen ze uw verhaal bevestigen en mij ervan overtuigen, dat u werkelijk een eerlijk man bent."

„Mag ik even iets zeggen, luitenant?" vroeg sergeant Trott en toen Freherne knikte, ging hij voort: „Die man is een echte boef, luitenant. Hij heeft de hele zeeroverij in elkaar gezet. Hij heeft zijn bediende — de man met die groene tulband op — in een kotter vanuit Bombay gezonden om de zeerovers te waarschuwen dat wij in aantocht waren met de schat. Hij nam de laskaren in dienst. Hij hield de kapitein en de officieren van de *Eenhoorn* met een pistool in bedwang. Omdat tamboer Crow hem verdacht, diende hij een valse aanklacht wegens diefstal tegen hem in. Hij is de grootste schurk van allemaal!"

„Dat kun je nooit bewijzen!" riep Asaf woedend. Hij wendde zich tot Freherne. „Die jongen, die dikke man, zijn oom, zijn mijn vijanden, sahib. Ze liegen!"

„Wat heb jij te zeggen, tamboer Crow?" vroeg Freherne.

„Alles wat mijn oom heeft gezegd, is waar, luitenant. Die man met de groene tulband had gehoord dat wij het over de schat hadden. Daarmee is alles begonnen."

„Bewijzen! Jij hebt geen bewijs!" schreeuwde Asaf.

Olivier stak zijn hand in zijn zak en haalde er die zilveren knoop uit. Die gaf hij aan de luitenant.

„Luitenant, toen wij ontdekten dat die man ons stond af te luisteren, hebben Paul en ik hem aangevallen en voordat hij vluchtte heb ik deze knoop van zijn jas getrokken. Kijkt u maar, er ontbreekt een knoop, en deze past precies bij de andere."

„Dank je, tamboer Crow," zei Freherne. „Dat bewijs is zo voldoende als we maar kunnen wensen. Ik dacht wel dat hij een bandiet was, hij praatte me veel te mooi." Hij gaf de matrozen een teken. „Breng ze allebei naar de *Goudvink* en sla ze in de ijzers."

„Jawel, luitenant," antwoordden de matrozen.

Asaf keek woedend naar Freherne en toen draaide hij zich om en wierp Olivier een blik vol haat toe.

„Kom maar mee, kereltje," zei een van de matrozen, „we zullen je eens lekker verwennen."

En Asaf en zijn bediende werden weggevoerd.

Twee dagen later leunden Pollie, Olivier en Paul tegen de verschansing van de *Goudvink*. Het schip voer met een flinke vaart naar het zuidoosten. Luitenant Freherne, die officier van de wacht was, liep met grote passen over het dek, met zijn verrekijker onder de arm. Van tijd tot tijd wierp hij een blik op de zeilen. En af en toe keek hij ook eens naar de *Maskerade*, die onder bewaking met hen meevoer. Ver achter zich konden ze nog een vage vlek op de horizon zien.

„Vaarwel, Pollie-eiland," zei Olivier.

„Ja, óns eiland," antwoordde Pollie met een lichte zucht.

„Wat nou, Pollie?" plaagde Paul haar, „heb je heimwee naar die eenzame plek, waar we bijna waren omgekomen, nu dit prachtige schip ons naar Voor-Indië brengt? Onze vijanden zitten veilig op het benedendek, de schat is in goede handen en alle ellende is voorbij. Wat is er dan nog te zuchten?"

„Och, dat was alleen maar een heel klein apart zuchtje voor ons eigen

„Ja, óns eiland," antwoordde Pollie met een lichte zucht.

„Ik zou nog liever een sfinx doedelzak willen leren spelen dan Grijnzende Murphy te leren hoe hij met een geweer moet omgaan!"

eiland. Dat is alles," luidde het antwoord.

„Ik snap best, wat je bedoelt, Pollie," zei Olivier, „we hebben een moeilijke tijd doorgemaakt, maar het was toch wel leuk."

„Ik denk liever aan het gezicht van mijn oom Tom, als hij mijn eerstvolgende brief leest," glunderde Paul.

„Ik dacht nog ergens aan," ging Olivier verder. „Ginger en de andere leerling-tamboers zullen er geen woord van willen geloven, als we vertellen, wat we allemaal hebben beleefd. En dat betekent waarschijnlijk dat Ginger met een blauw oog zal lopen, en ik met twee! Die beste Ginger! Het zal fijn zijn om hem weer te zien."

„Hallo, kinderen!" begroette sergeant Trott hen, terwijl hij naderbij kwam. Hij legde zijn ene hand op Pollies schouder en de andere op die van Olivier. „Wat een onvergetelijke dag is het vandaag. Ik zou best willen dat er nu weer eens een zeeroversschip in zicht kwam!"

„Hoe is het vandaag met vaandrig Boscowen, papa?"

„Dat gaat uitstekend! Hij wilde beslist opstaan en zich aankleden. Luitenant Freherne heeft hem al opgekalefaterd. Kijk, daar komt ie aan! Goedemorgen, vaandrig."

Vaandrig Boscowen was zijn hut uitgekomen en stond nu de frisse morgenlucht op te snuiven. Hij liep wat voorzichtig naar het groepje toe, terwijl hij zich met één hand aan de reling vasthield. Pollie wilde hem helpen, maar hij wees haar aanbod vastberaden af.

„Nee, dank je, Pollie. Ik kan het wel alleen. Zie je wel?"

„Goed zo, vaandrig," zei Olivier.

„Krachtige soep en een lange rust hebben wonderen gedaan, Crow. En nu wil ik je nog iets zeggen. Ik heb er aldoor aan moeten denken, vooral toen ik in dat piratenschip zat opgesloten." Hij knikte eens naar het buitgemaakte schip. „De klacht die tegen jou was ingediend, is officieel vervallen verklaard. Je staat niet langer onder arrest. En ik zal het mezelf nooit vergeven dat ik die schurk Asaf nog bij zijn spelletje geholpen heb ook! Dat kwam door het reglement, zie je. Ik mocht nu eenmaal niets doen, dat tegen het reglement was."

„Dat begrijp ik heel goed, vaandrig," zei Olivier.

„Olivier is soldaat, vaandrig," merkte sergeant Trott op, „en hij weet best hoe dat gaat in zo'n geval."

„En Crow, ik dank je voor het belangrijke werk dat jij in deze zaak hebt gedaan. Het was mannenwerk!"

Vaandrig Boscowen stak zijn hand uit. Olivier veegde de zijne gauw aan zijn broek af en schudde zijn officier de hand.

„Wel alle piramiden!" klonk een vrolijke stem, en daar verscheen het hoofd van soldaat Pilchard boven aan de kajuitstrap. „Ik zou nog liever een sfinx doedelzak willen leren spelen dan Grijnzende Murphy te leren hoe hij met een geweer moet omgaan! Ik heb hem een beetje les gegeven, maar bij het bevel: „presenteer... geweer" lijkt het soms wel of hij zijn wapen wil inslikken! O, neem me niet kwalijk, vaandrig, ik had u nog niet gezien."

„Je hoeft je niet te verontschuldigen, soldaat Pilchard. En daar komt onze rekruut aan, zie ik. Welkom, soldaat Murphy. Ik weet wel zeker, dat je je in ons 111de Regiment gelukkig zult voelen. Het is het fijnste regiment van het hele Britse leger."

„Zeker, vaandrig, dat geloof ik graag."

„Toen we op het punt stonden uit Bombay weg te zeilen," zei Pilchard, „heb ik nog tegen de kinderen gezegd dat ik er niet aan moest denken, wat er wel allemaal zou kunnen gebeuren, als Pollie en Olivier eenmaal op een schip op zee zijn. Nou, dat hebben we dan weer eens ondervonden!"

„Ja, Pilchard," zei Boscowen, „maar alles is weer goed afgelopen. Nu moeten jullie me al je belevenissen eens vertellen. Het akelige begin en het gelukkige einde zijn me bekend; vertel me maar eens, wat daartussenin met jullie gebeurd is."

Gezeten op het dek of geleund tegen de glimmend gepoetste kanonnen van de *Goudvink* begonnen ze hun verhaal te vertellen, terwijl de wind door hun haren blies en het schip rustig voortgleed, de veilige haven tegemoet. Het einde van de reis kwam in zicht. De schat van de radja was in veiligheid. De zeerovers waren overwonnen. Hun avonturen waren voorbij.

E I N D E

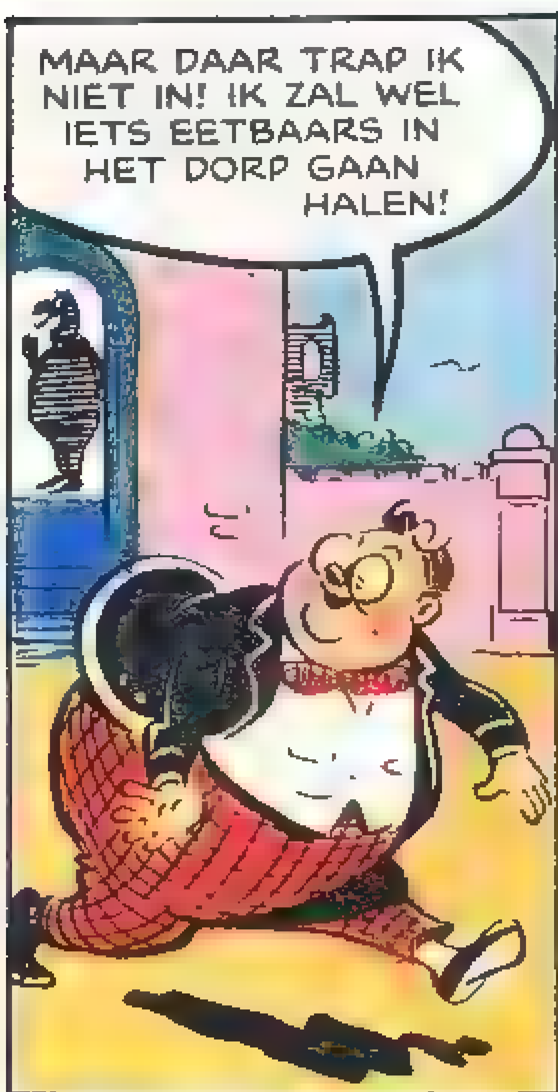
BILLIE TURF

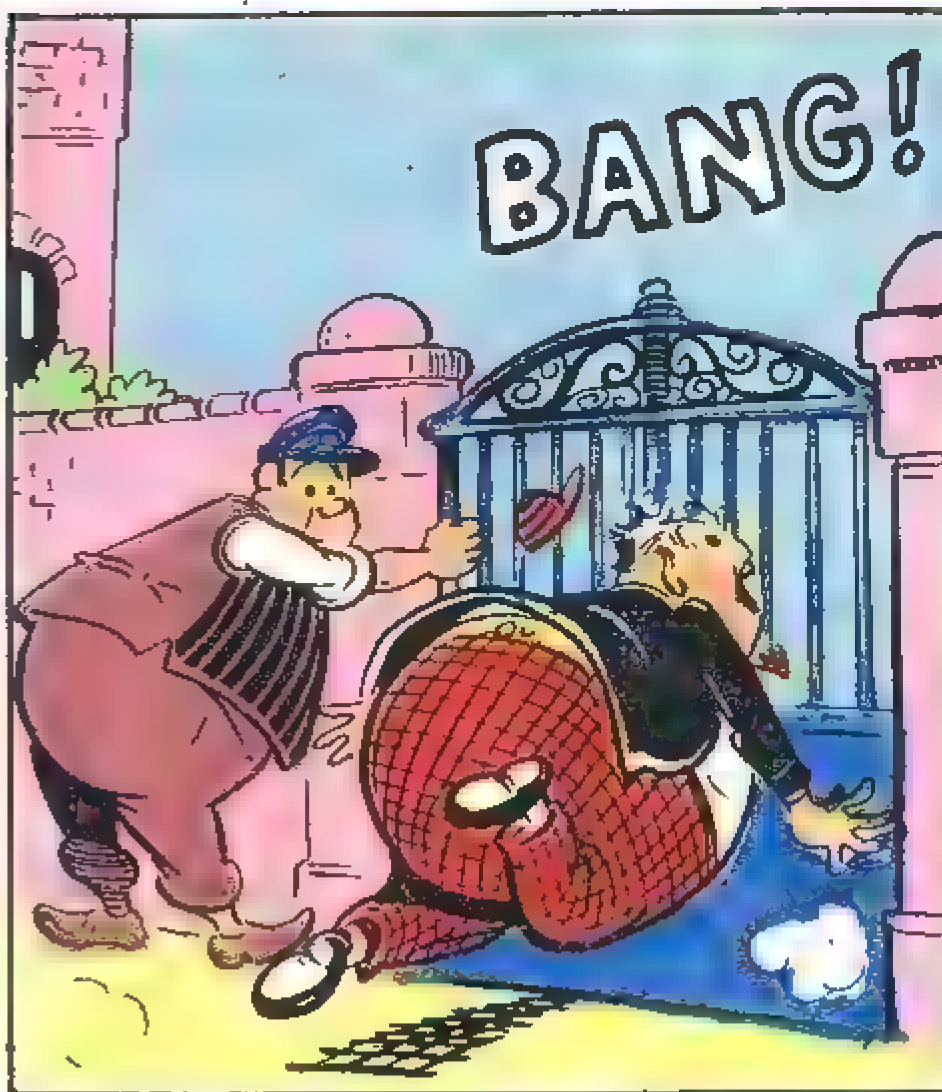
Het dikste studentje ter wereld

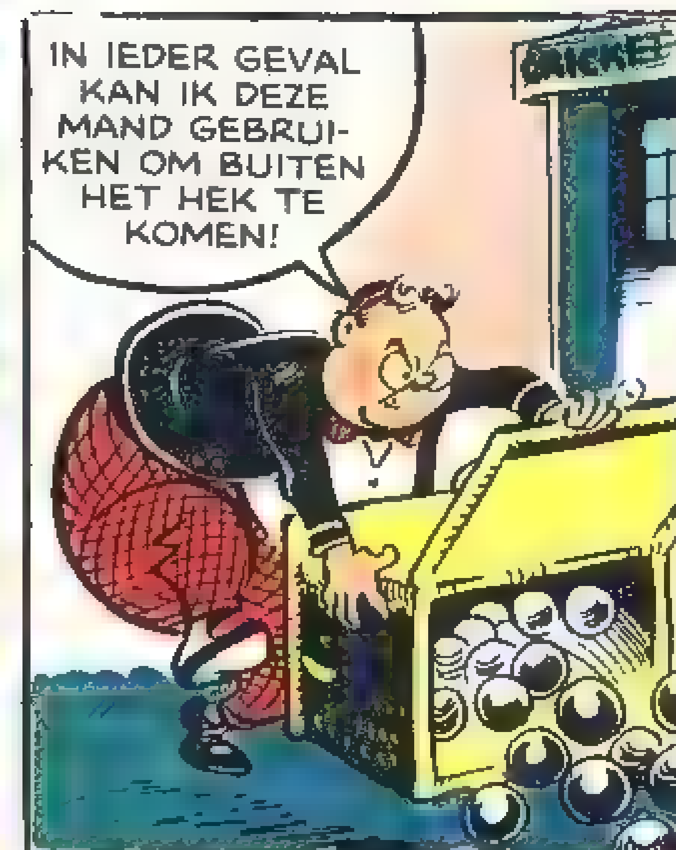

ZO, DIE BULT IS WEG, HOOR!
EZELS, DAT WAS MIJN HOOFD! NU MOET IK IETS ANDERS BEDENKEN!

HEE, DAAR STAAT EEN MAND MET APPELS!

AU, MIJN TANDEN! HET ZIJN CRICKET-BALLEN!
CRICKETVELD
KRAK!
CRICKET-BALLEN

IN IEDER GEVAL KAN IK DEZE MAND GEBRUIKEN OM BUITEN HET HEK TE KOMEN!
CRICKET

HA, HA, DE PORTIER HEEFT MIJN TRUCJE VAST NIET DOOR!
WASMAND BUITEN HET HEK ZETTEN

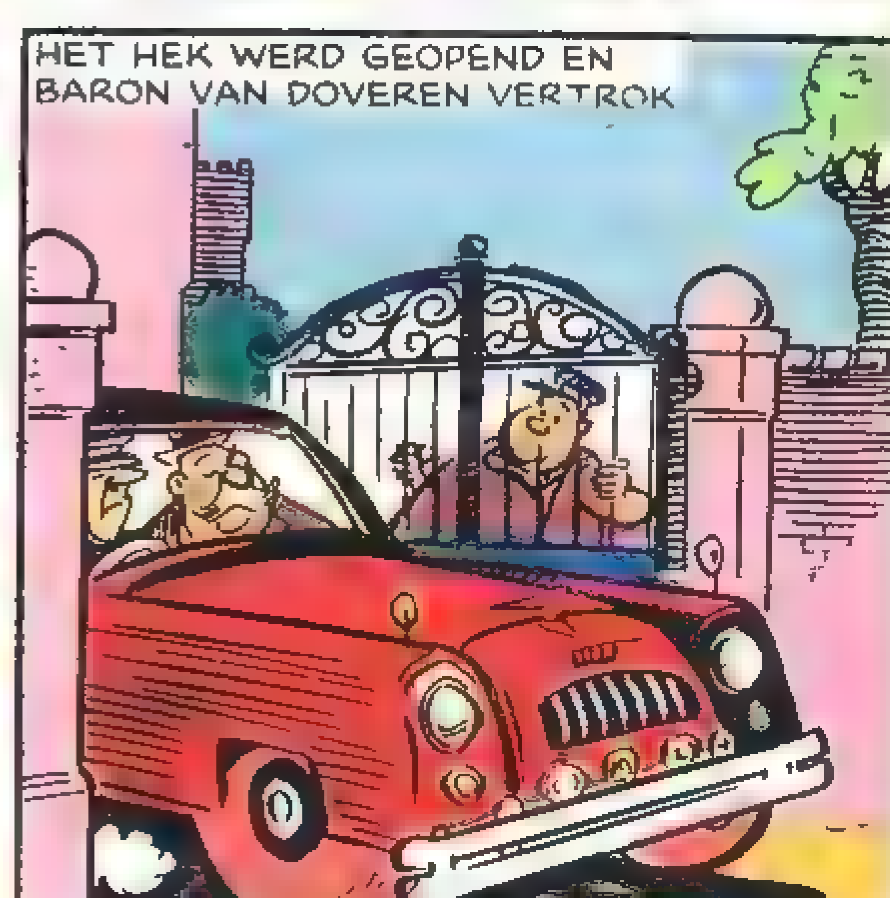

HEE, DAT IS ZEKER IETS NIEUWS! ENFIN, IK ZAL HET MAAR DOEN!
WASMAND BUITEN HET HEK ZETTEN

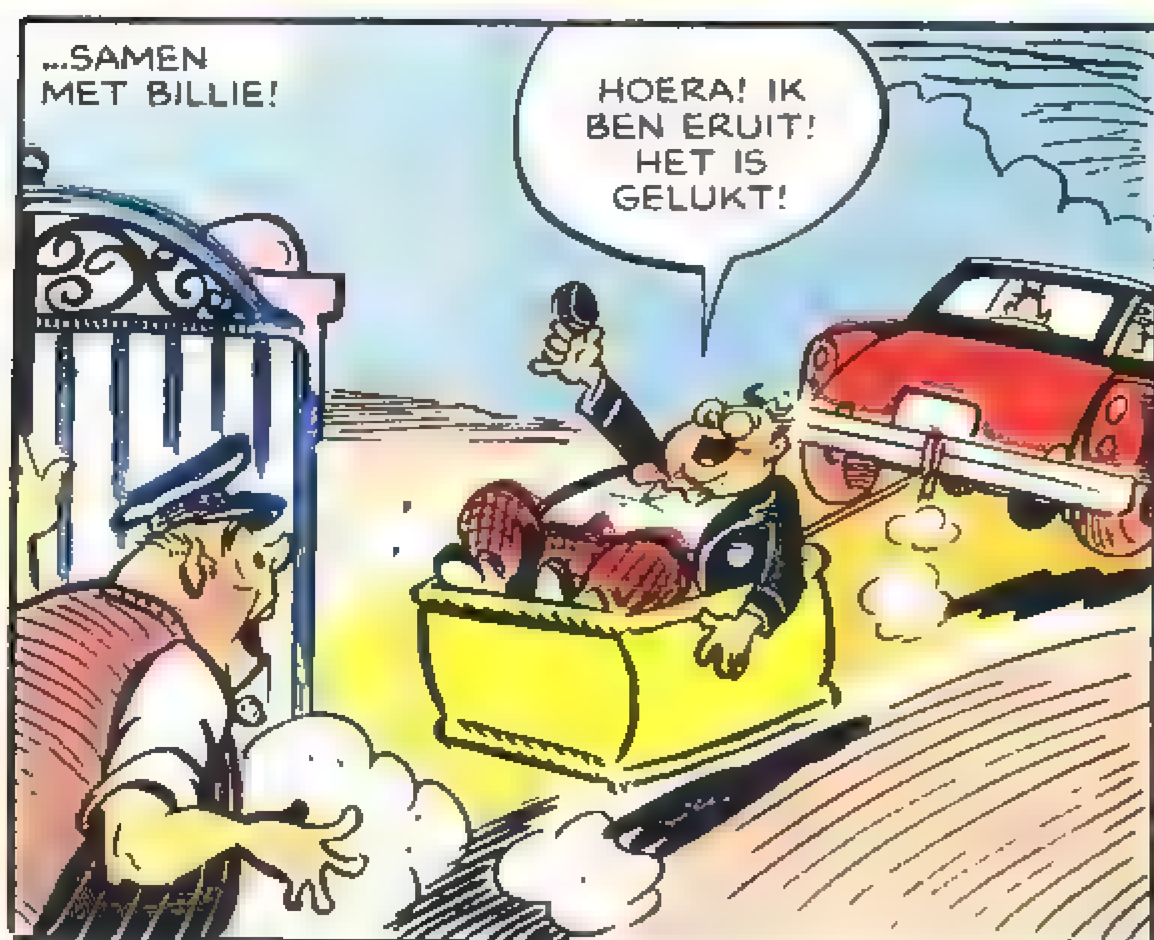

LIEVE MENSEN, DAT DING IS LOODZWAAR! IK KRIJG ER GEEN BEWEGING IN!
WASMAND BUITEN HET HEK ZETTEN

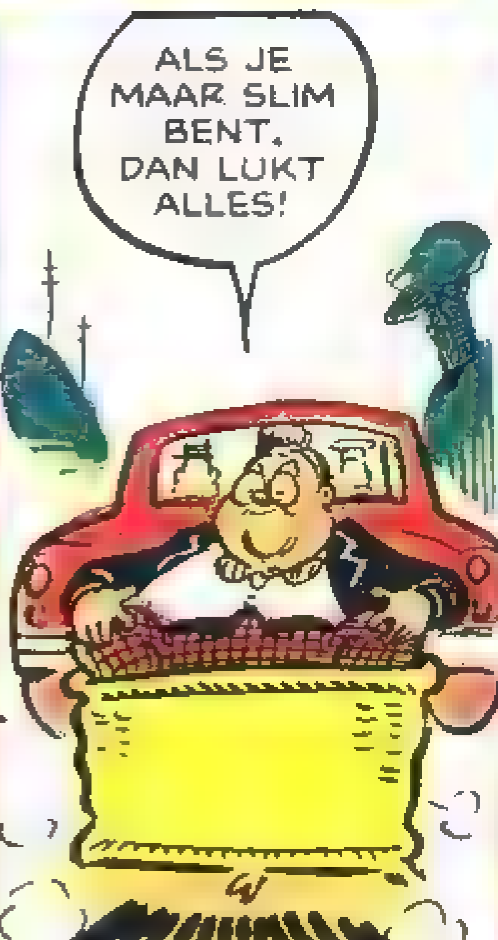

O, HIJ HEEFT HET DEKSEL ERAF GETROKKEN! DAAR GAAT MIJN PLANNETJE!
CRICKET
WASMAND BUITEN HET HEK ZETTEN

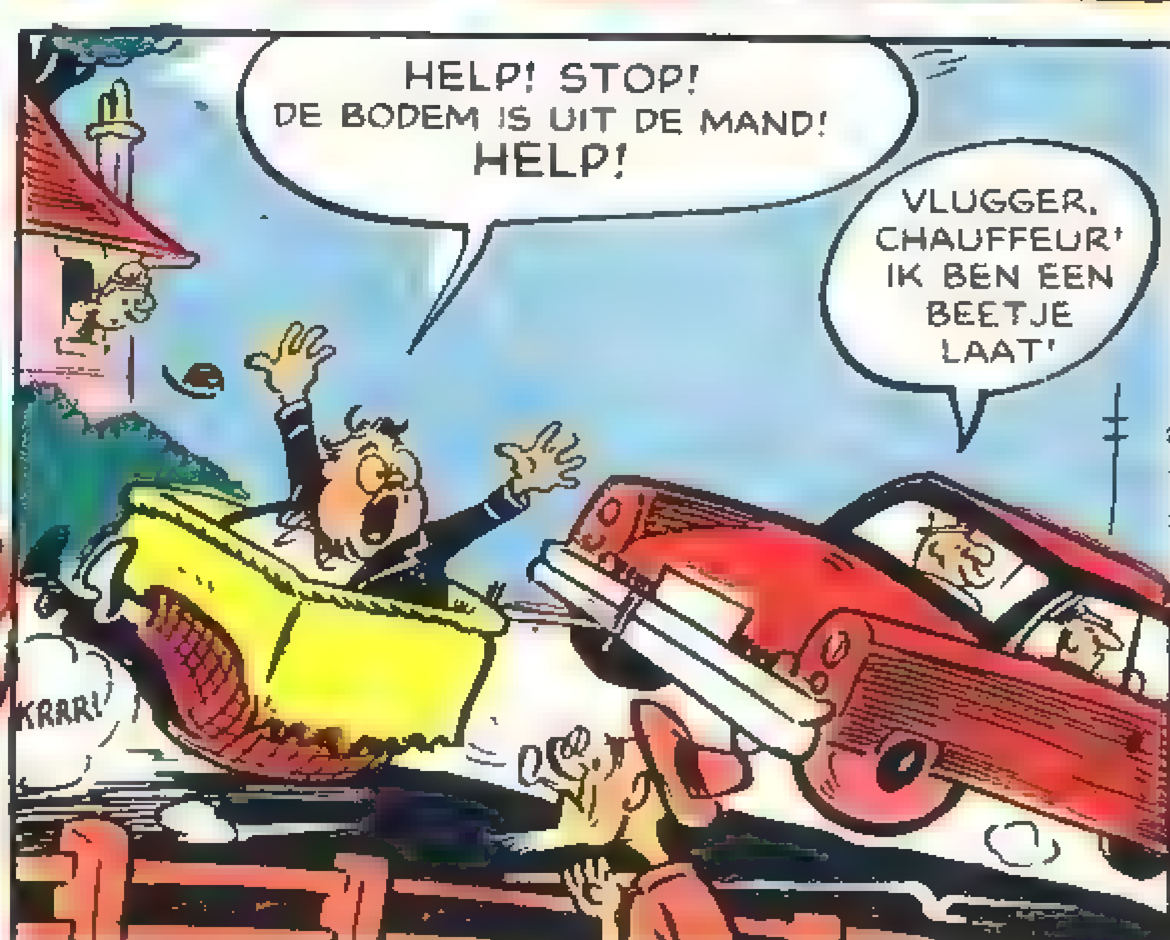

MAAR TOEN DE PORTIER ZIJN EVENWICHT VERLOOR KREEG BILLIE EEN NIEUW PLAN.

GOSLING, ALS JE KLAAR BENT MET JE GYMNASTIEK, WIL JE DAN HET HEK OPENMAKEN?

HET HEK WERD GEOPEND EN BARON VAN DOVEREN VERTROK

...SAMEN MET BILLIE!
HOERA! IK BEN ERUIT! HET IS GELUKT!

ALS JE MAAR SLIM BENT, DAN LUKT ALLES!

HELP! STOP! DE BODEM IS UIT DE MAND! HELP!
VLUGGER, CHAUFFEUR! IK BEN EEN BEETJE LAAT!
KRRR!

EVEN LATER KWAM DE AUTO OP HET KASTEEL AAN.
GROOT TUINFEEST
HEE, DIKZAK, WAAR IS JE UITNODIGING?
WAT? GOOI DIE INDRINGER ERUIT EN VLUG EEN BEETJE!
ALLEEN TOEGANG OP VERTOON VAN UITNODIGING

WE MOETEN DIE DIKKE JONGEN VINDEN! KOM MEE ZOEKEN!
IK MOET EERST IETS TE ETEN HEBBEN!

AH, EEN KLANT! ALS JE HET GEWICHT VAN DEZE TAART RAADT, WIN JE EEN PRIJS!
GRAAG! IK BEN DOL OP TAARTEN!
RAAD HET GEWICHT VAN DE TAART

HIJ WOOG ONGEVEER VIER POND, DENK IK, MAAR HIJ WORDT STEEDS LICHTER!
SMAK
SMAK

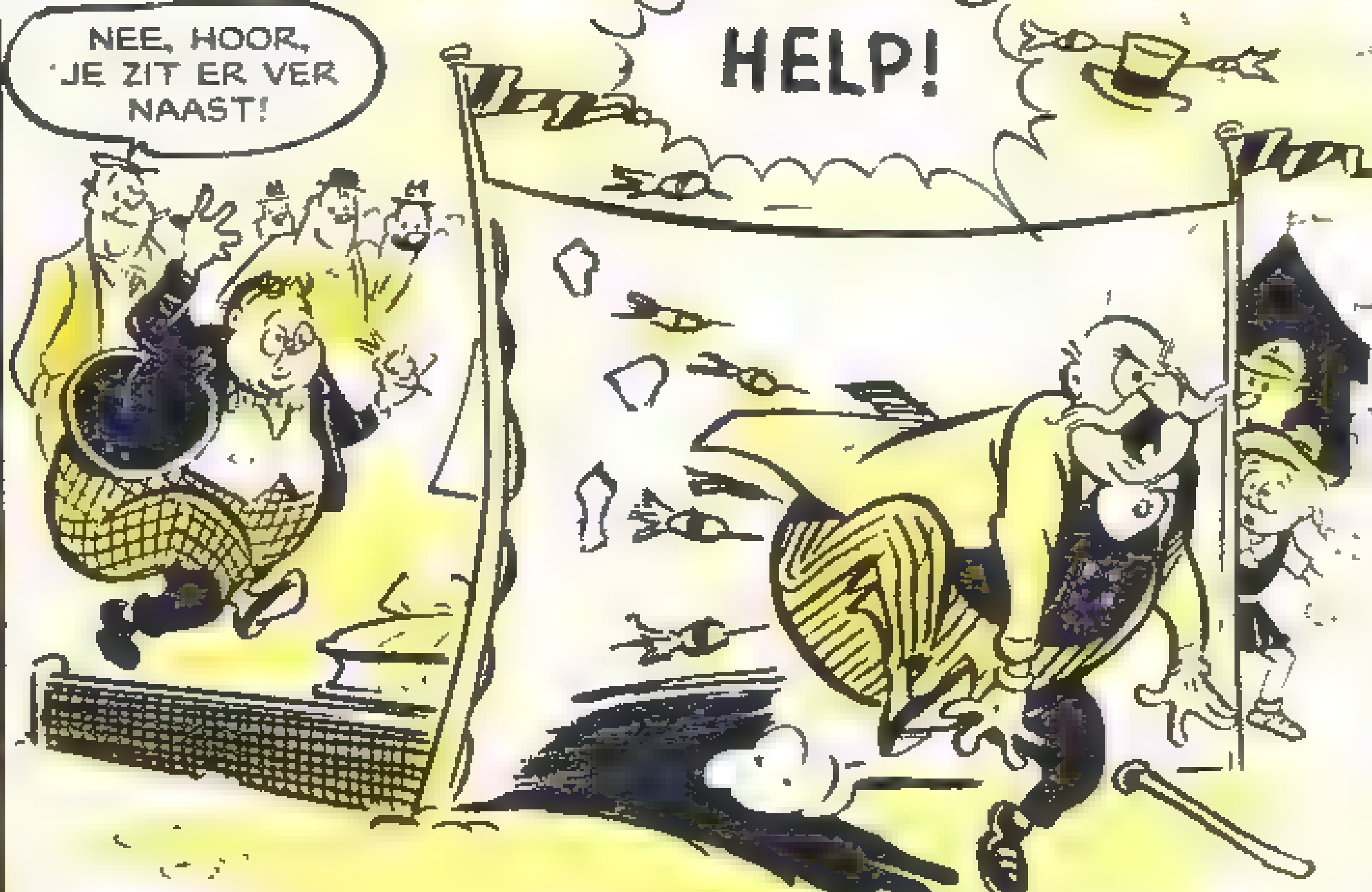

MAAR, JONGEN, DIT WAS GEEN ÉCHTE TAART, MAAR EENTJE VAN WAS!
LIEVE HELP! VANDAAR DIE VIEZE SMAAK DIE IK IN MIJN MOND HEB!

AHA, DAAR IS DIE DIKZAK, DIE ZONDER UITNODIGING BINNEN IS GEKOMEN!
KLOK
KLOK

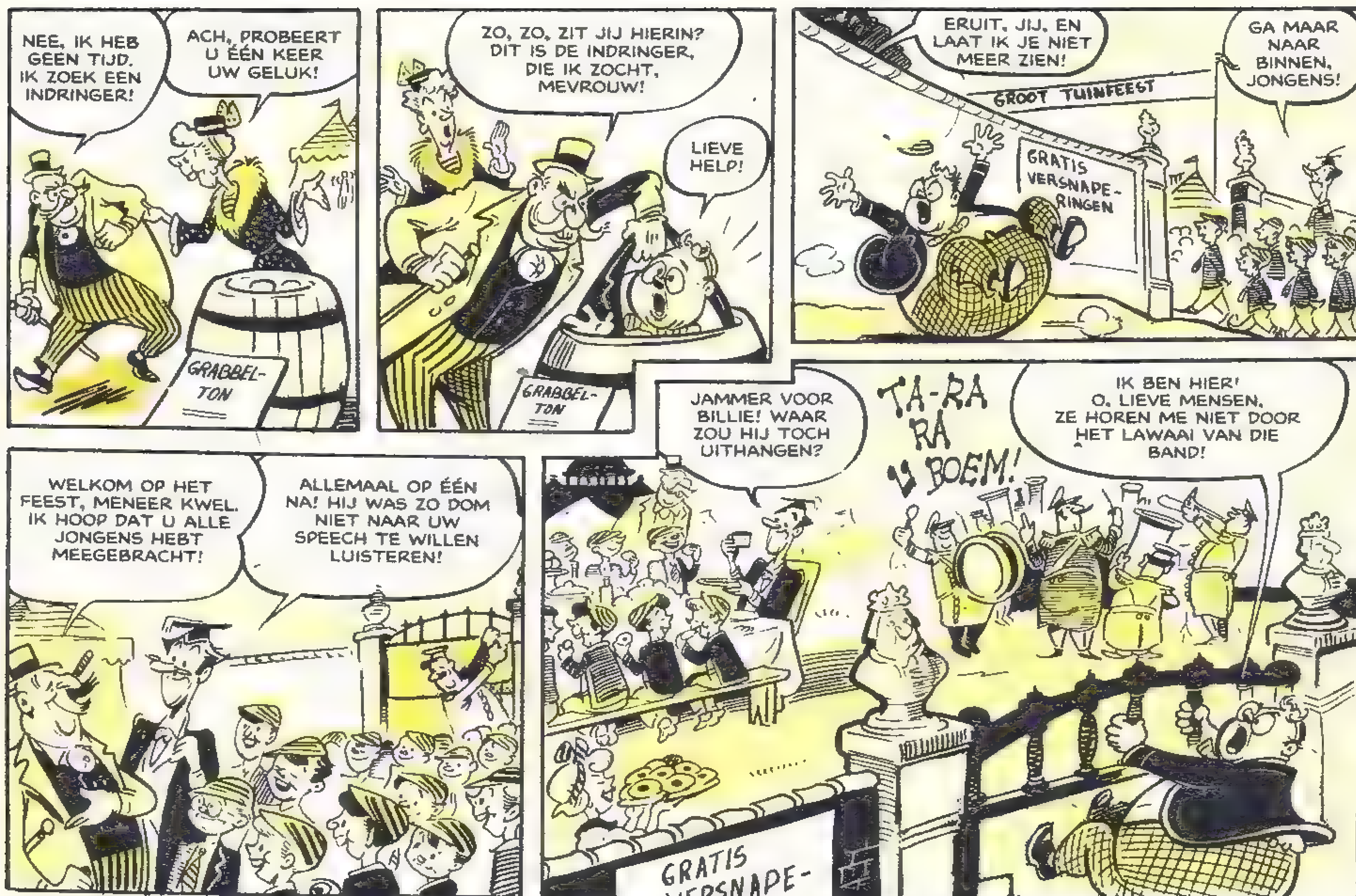

HELP! ZE ZITTEN ME ACHTERNA! IK MOET ME TUSSEN DE MENSEN VERBERGEN!

DRIE PIJLTJES PER KEER! DE PRIJS IS EEN DOOS CHOCOLA!
CHOCOLA? DAN DOE IK ALTIJD MEE, DAME!

IK HEB ZO'N IDEE DAT DIE BRUTALE DIKZAK HIER IN DE BUURT UITHANGT!

NEE, HOOR, JE ZIT ER VER NAAST!
HELP!

LIEVE HELP, DAAR HEB JE DE BARON ALWÉÉR! IK MOET ER VANDOOR!

Een nieuw vervolgverhaal

In dit nummer heb je de laatste aflevering gelezen van ons verhaal OLIVIER EN DE ZEEROVERS.

Gelukkig is alles goed terechtgekomen. De zeerovers zijn ontmaskerd en Pollie, Olivier, sergeant Trott, soldaat Pilchard en al de anderen varen nieuwe avonturen tegemoet, waarvan we jullie in de toekomst misschien nog weleens wat meer kunnen vertellen.

Intussen gaan we volgende week beginnen met een nieuw vervolgverhaal en we vragen daarvoor jullie speciale aandacht, want het is de moeite waard!

James Steel, een Engelse journalist, en zijn neef Lindsay Perrin gaan naar Frankrijk om te bewijzen dat hun vriend Raoul de la Faine, die verbannen is naar het eiland Ré, onschuldig is veroordeeld. Ze ondervinden veel tegenstand en moeten haast onoverkomelijke moeilijkheden trotseren, maar het vaste geloof in de onschuld van hun vriend geeft hun daartoe de moed en de kracht.

Talloze mysteries dringen zich aan hen op: Wat gebeurt er op het geheimzinnige kasteel in Bretagne? Welke rol speelt de dwerg Clopotte? Wat weet de houtskoolbrander Goujon en door wie wordt hij bedreigd? En vooral: Wie of wat is HET BEEST VAN CHASSELOUP?

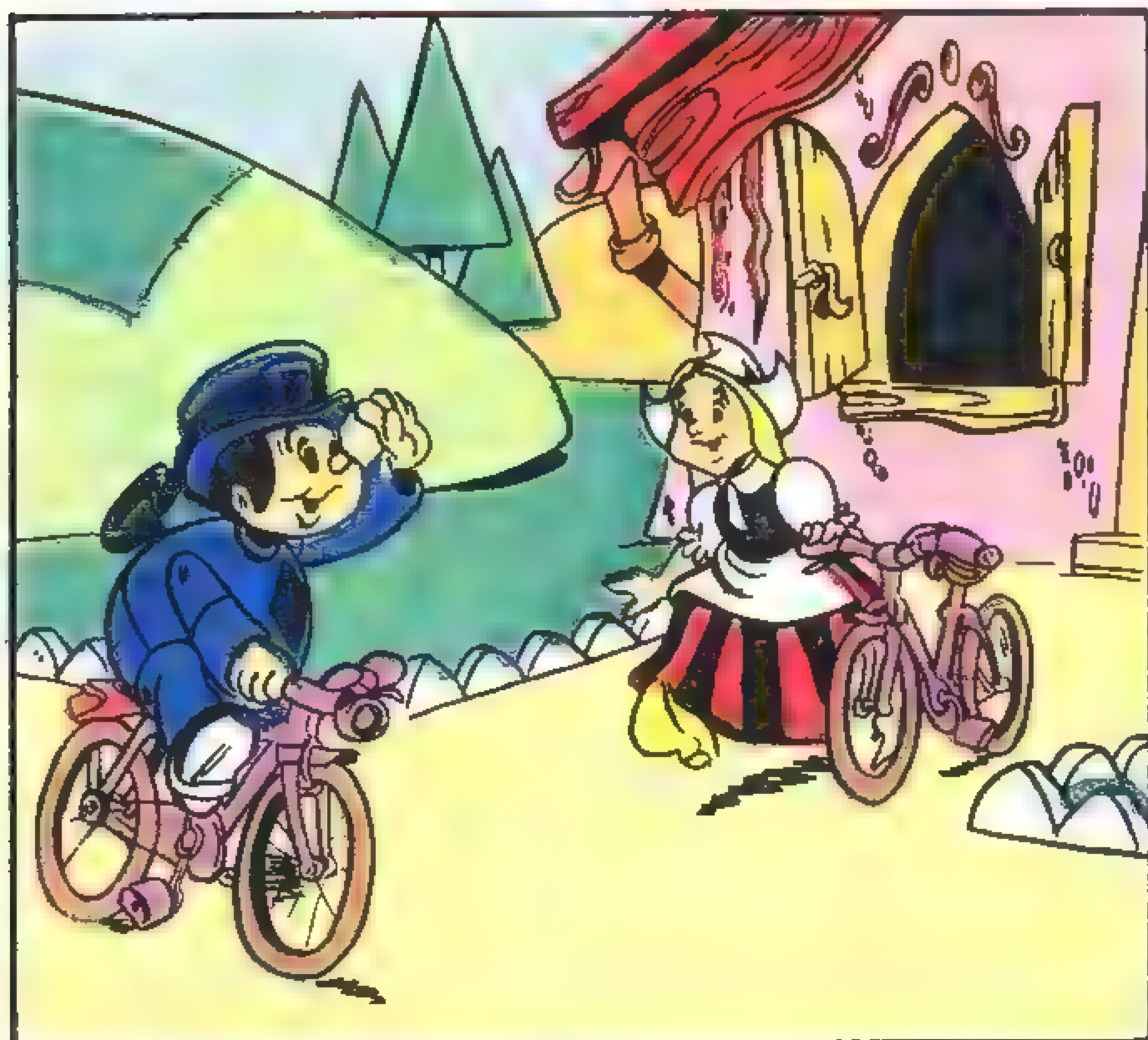
Dit verhaal móét iedereen lezen!! Het zit van begin tot eind boordevol spanning en avontuur!

Kijk volgende week uit naar de eerste aflevering van:

Het beest van Chasseloup

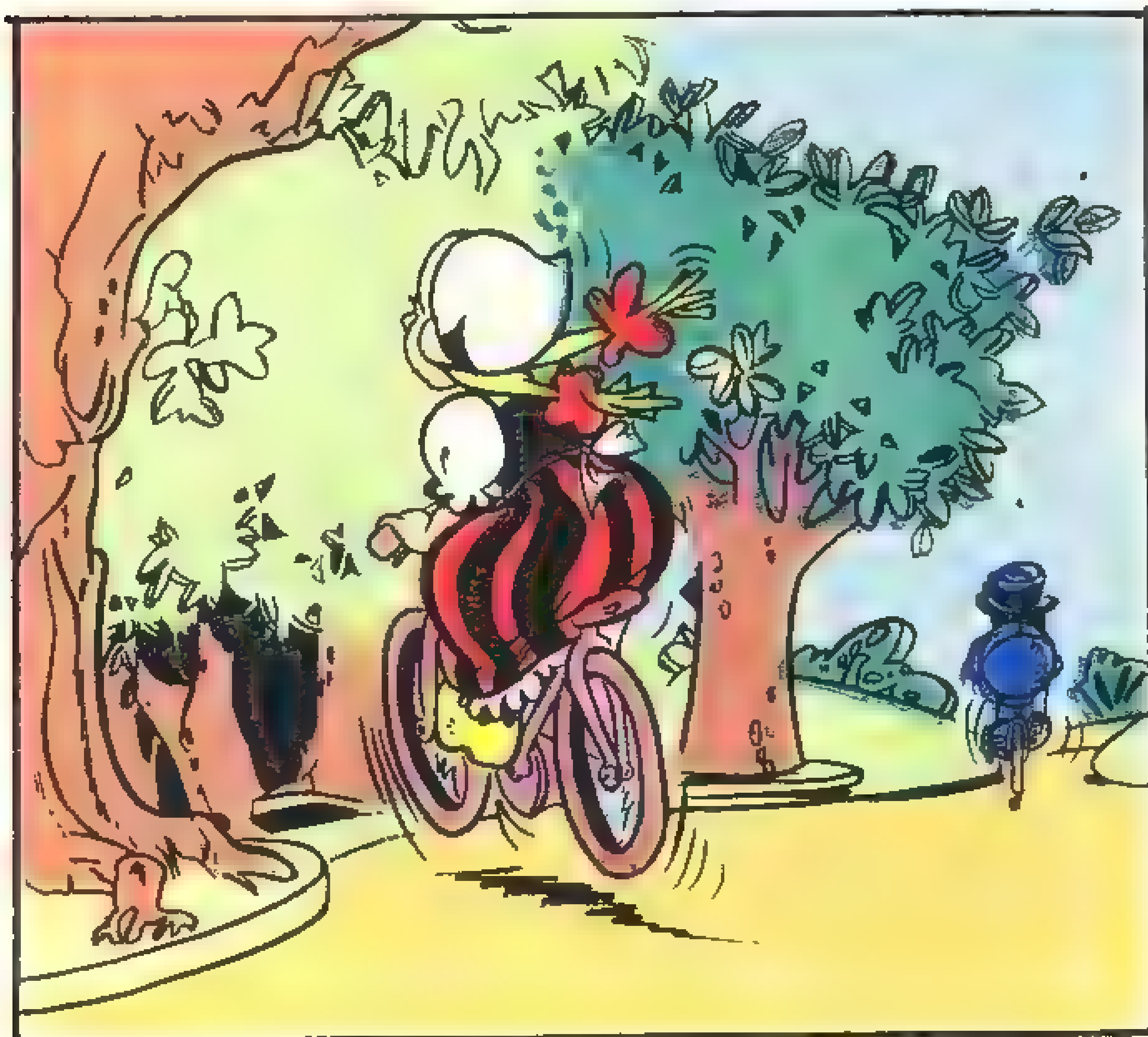
SPELEND

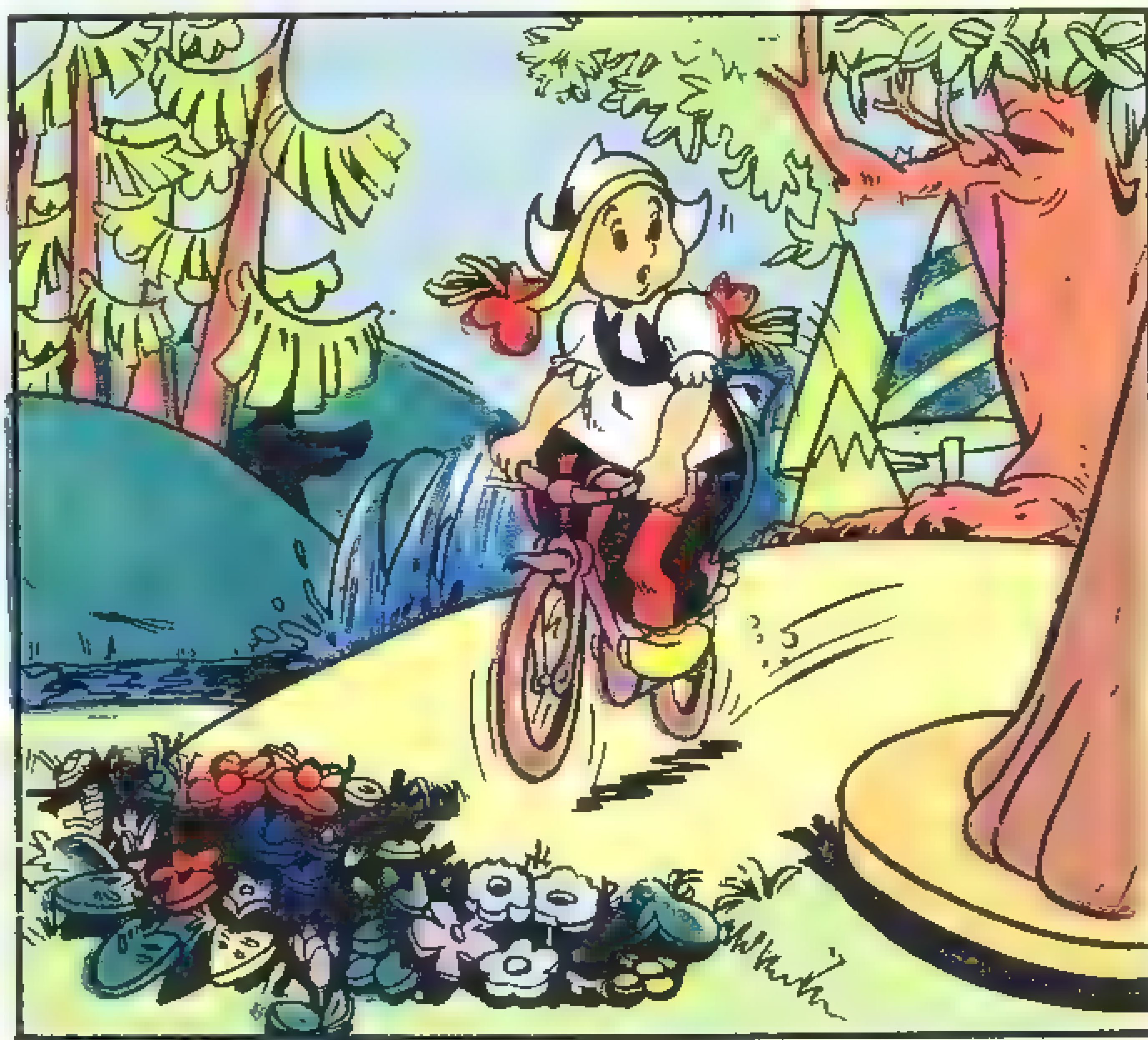
Op een mooie dag reed Wikwak de wekker op zijn fiets naar het huis van Botermina en vroeg of zij zin had om een eindje te gaan fietsen. Nu is Botermina werkelijk dol op fietsen en dus haalde ze gauw haar karretje te voorschijn. En even later peddelden Wikwak en Botermina weg.

Toen ze een eindje gereden hadden, vroeg Botermina aan Wikwak: „Waar gaan we eigenlijk heen?" „O," zei Wikwak, „we rijden zo maar wat in de omgeving rond!" Ze waren intussen op een rustige bosweg gekomen en Wikwak reed een eindje voor Botermina uit. „Fijn gaat het, hè?" riep hij.

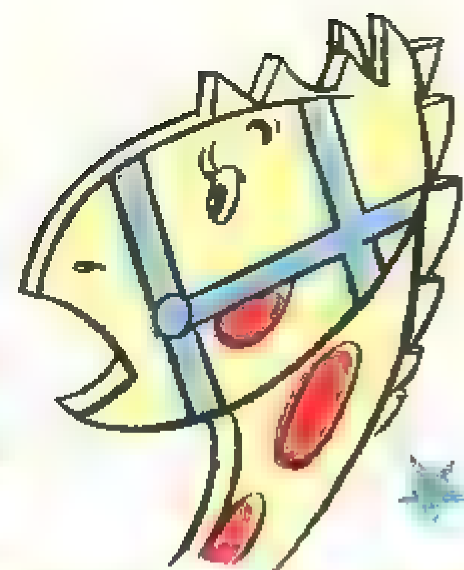

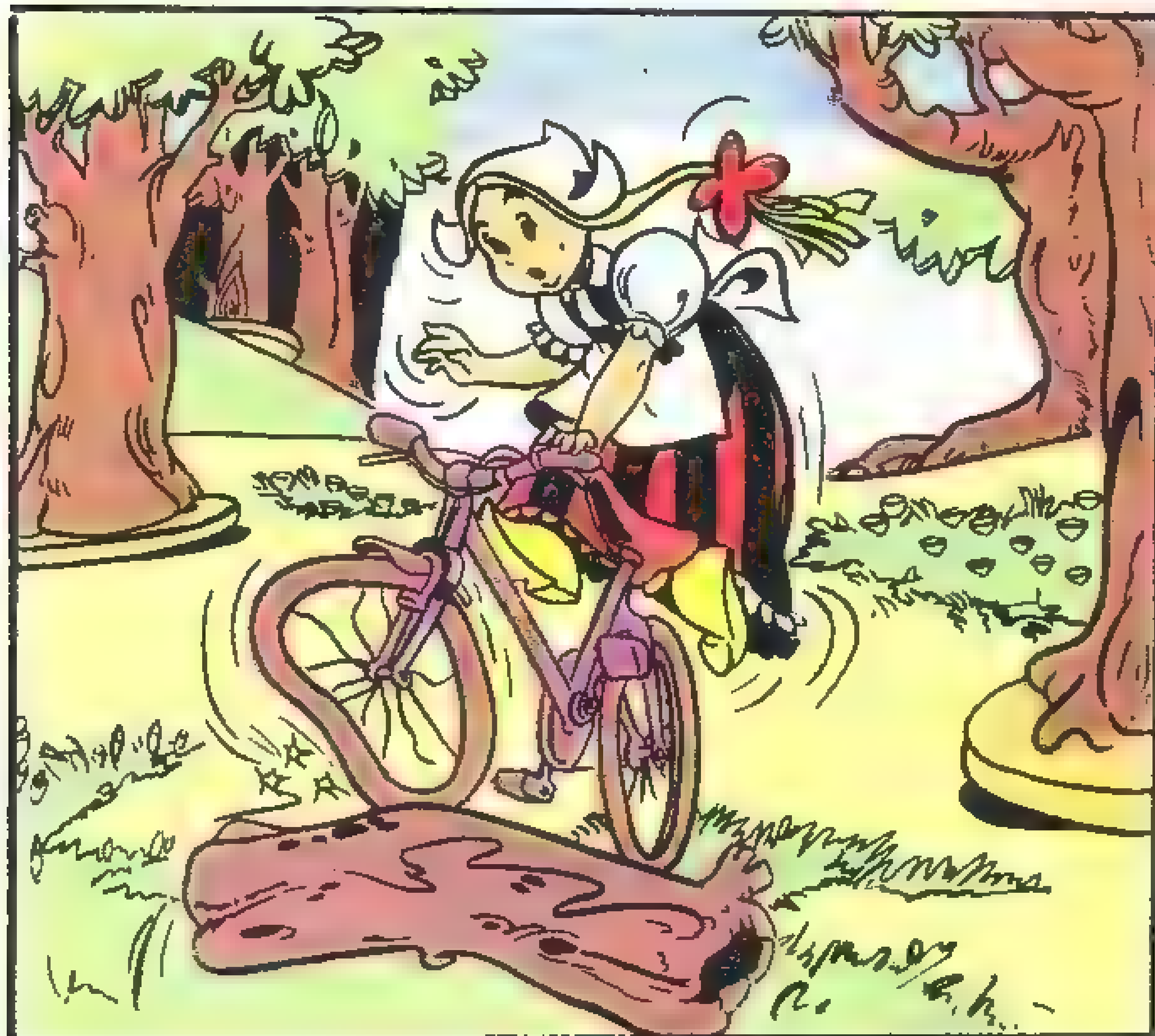
Maar Wikwak had beter bij Botermina kunnen blijven, want wat gebeurde er? Omdat Wikwak een wekker is, werd hij niet moe van het trappen, maar Botermina werd dat wél. Ze raakte steeds verder achterop en op een gegeven ogenblik sloeg ze zonder het in de gaten te hebben een zijweg in.

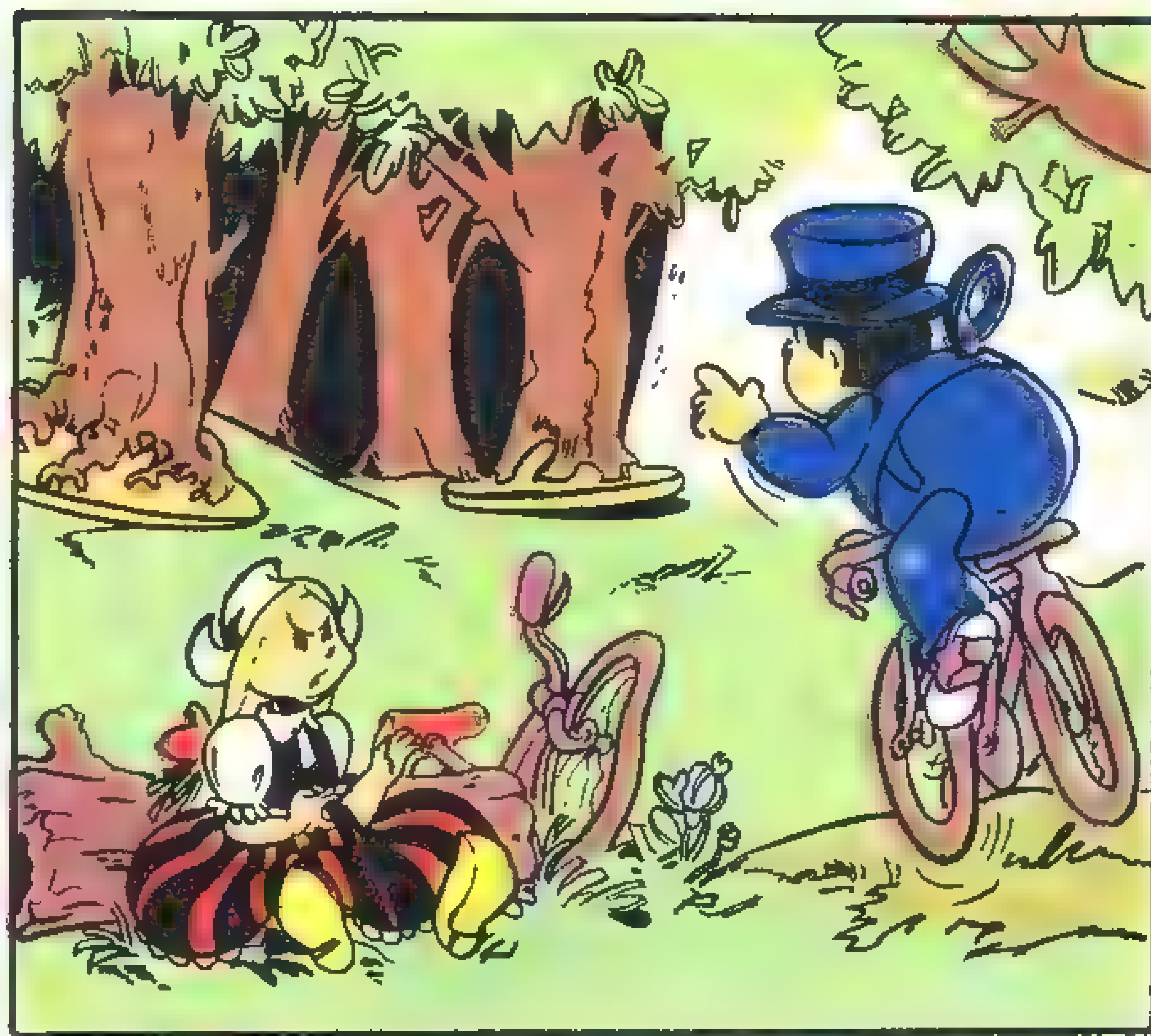
Botermina wist niet dat Wikwak bij de splitsing rechtdoor gereden was. Ze reed een eind het bos in, tot ze opeens een waterval zag. „Hee, Wikwak," riep ze, „zullen we hier stoppen? Dit is een mooi plekje om uit te rusten." Maar er kwam geen antwoord en verbaasd tuurde Botermina de weg af.

SPEELGOED

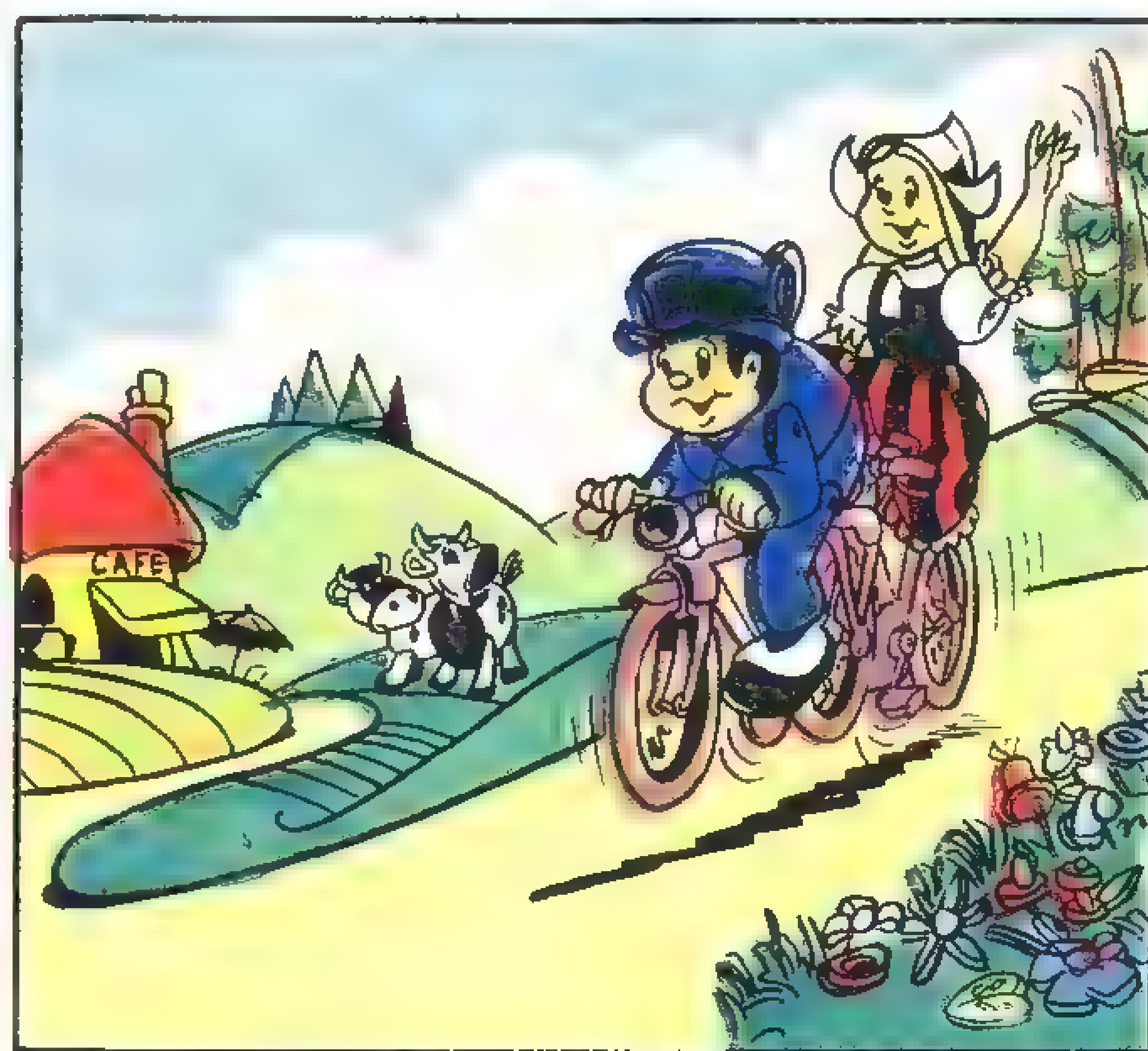
„Wikwak!" riep Botermina weer, maar nog kwam er geen antwoord. Toen herinnerde ze zich opeens dat ze de wekker al een hele poos niet meer gezien had. Zou hij zóver vooruit gefietst zijn? vroeg ze zich af. En terwijl ze vragend om zich heen keek, reed ze pardoes tegen een boomstronk op.

Botermina schoot van haar fiets en viel op de grond. O, wat was ze kwaad! „Als ik Wikwak zie, zal ik hem eens flink de waarheid zeggen!" bromde ze. „Waarom is hij ook niet gewoon bij me gebleven in plaats van zover vooruit te fietsen?" Op dat ogenblik kwam Wikwak juist aanfietsen.

Toen hij Botermina zag zitten, zei hij: „Heb je je pijn gedaan?" „Nee," antwoordde Botermina kwaad, „maar het voorwiel van mijn fiets is verbogen! Ik kan er niet meer op rijden!" Vlug stapte Wikwak af en haalde het kapotte wiel uit de fiets van Botermina, terwijl deze verbaasd toekeek.

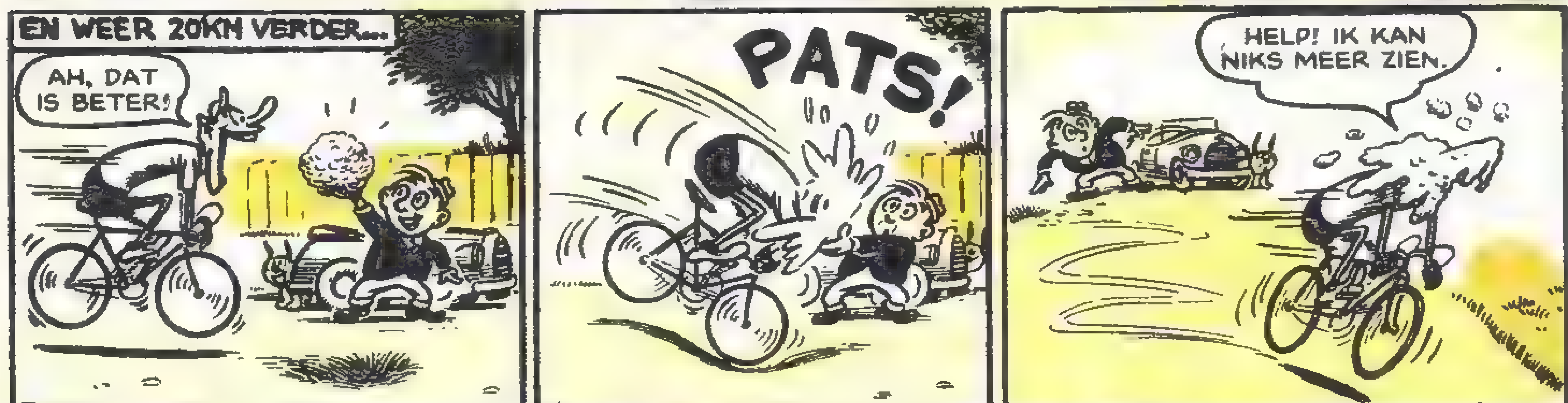

Na een tijdje had Wikwak van de twee fietsen één gemaakt. Vlug stapten ze weer op en terwijl Wikwak trapte, keek Botermina om zich heen en genoot van de omgeving. Ze was nu niet boos meer en neuriede een vrolijk liedje. Na een uurtje fietsen gingen ze bij een cafeetje iets drinken.

MUG en MIK

Karts

We krijgen nogal veel brieven van lezers die ons schrijven naar aanleiding van onze artikelen over karts (skelters) in Sjors nr. 18 en nr. 20. Voor al degenen die uitgebreide inlichtingen over het zelf bouwen van karts of over het lidmaatschap van een kartvereniging willen hebben volgen hier de adressen waartoe zij zich kunnen wenden.

Voor Nederland: Stichting Karting Nederland, Rijksweg 115, Warnsveld.

Voor België: Association Belge de Karting, 7 Avenue Paul Henri Spaak, Brussel 7.

jongens en meisjes spaar

geschiedenis

kroonkurken en win een prachtige prijs!

Een Friesche Vlag - Domo product.

1e PRIJS	f. 300.–
2e PRIJS	f. 150.–
3e PRIJS	f. 75.–
Vijf prijzen van	f. 25.–
Tien prijzen van	f. 10.–

LET OP!

Alle goede inzenders ontvangen als beloning voor hun geschiedenis-kennis het RIVELLA geschiedenis-diploma met een prachtig, bijbehorend speldje.

Op alle RIVELLA flessen zitten nu leuke geschiedenis-kroonkurken! Op sommige kroonkurken staan afbeeldingen van beroemde personen zoals Prins Maurits, Willem Barendz enz. òf van belangrijke gebeurtenissen. Op andere RIVELLA kroonkurken staan weer jaartallen of tekeningen die bij deze personen of gebeurtenissen horen (zie voorbeelden).
Spaar paar bij paar! Als je 2 paren hebt kun je meedoen aan deze leuke prijsvraag. Ken je alle jaartallen nog niet? Vraag dan je onderwijzer of onderwijzeres!

ZO KUN JE EEN PRACHTIGE PRIJS WINNEN:

1. Zoek uit je verzameling kroonkurken twee bij elkaar horende paren. Bijv. één kroonkurk waar Columbus op staat + een kroonkurk met het jaartal 1492 en zo nog een tweede paar. Wèlke paren het zijn doet er niet toe.
2. Maak vervolgens een tekening of kort opstel over de gebeurtenis die op één van de kroonkurken, die je instuurt, staat afgebeeld.
3. Stuur kroonkurken en tekening of opstel, duidelijk voorzien van je naam, adres, en leeftijd (waarmee bij de beoordeling rekening wordt gehouden) onder letter D en met voldoende postzegels aan: RIVELLA geschiedenisprijsvraag no. 2, Postbus 275, Leeuwarden. Inzenden vóór 29 september 1962.

- De inzendingen worden beoordeeld door een deskundige jury, die de beste inzendingen beloont.
- Over deze prijsvraag kan geen correspondentie worden gevoerd.
- Kinderen van eigen personeel en van personeel van het reclamebureau zijn van deelneming uitgesloten.
- Prijswinnaars ontvangen bericht vóór 27 oktober 1962, waarna de prijsuitreiking zal plaats vinden na overleg met de ouders.

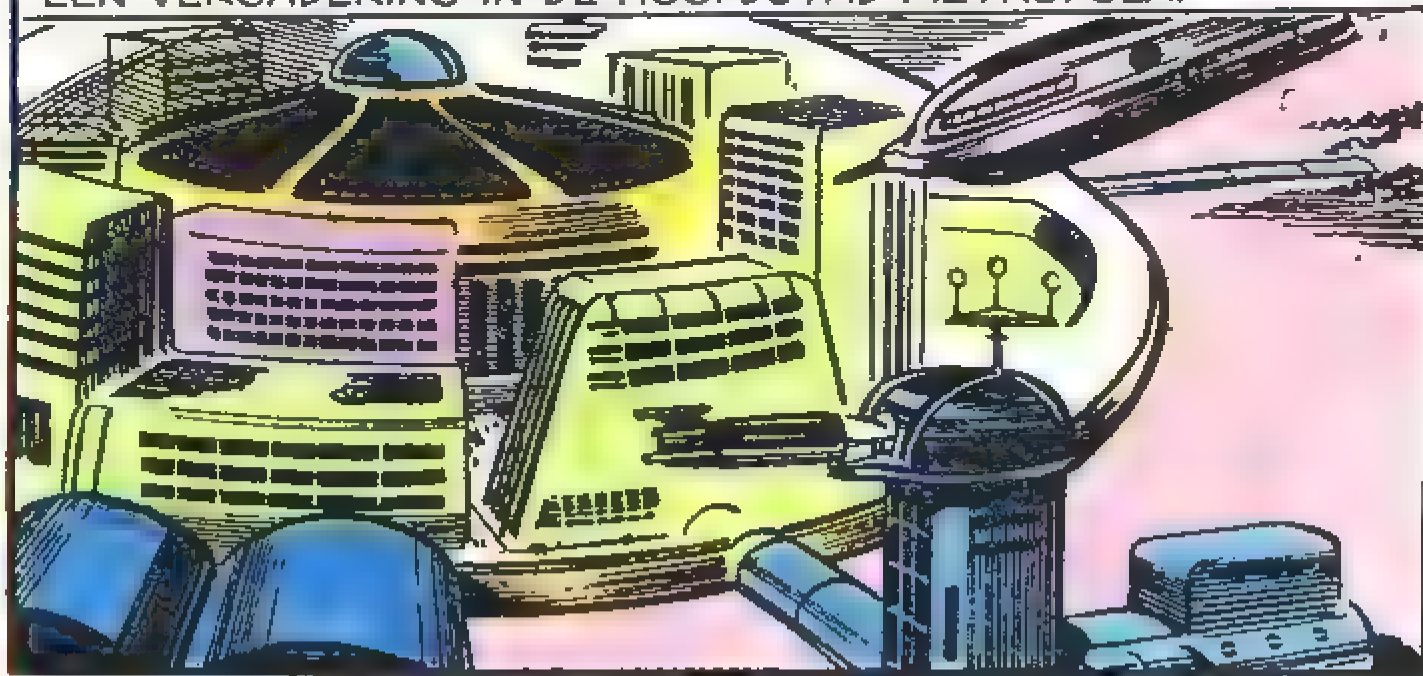

Doe mee aan deze prijsvraag en .... drink er een glas lèkkere RIVELLA bij! Het is een zuiver natuurproduct, dus heel gezond. Je moeder is er zelf ook dol op!

RIVELLA

anders dan anders

Ontvoering naar Mars!

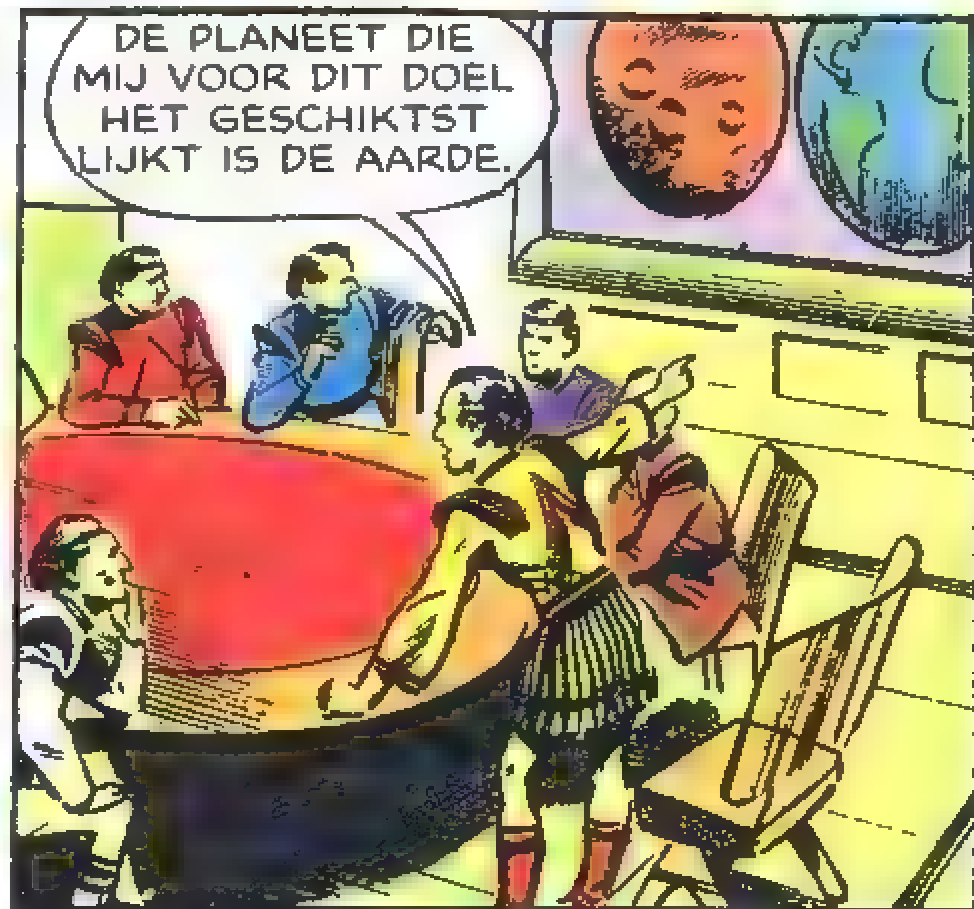

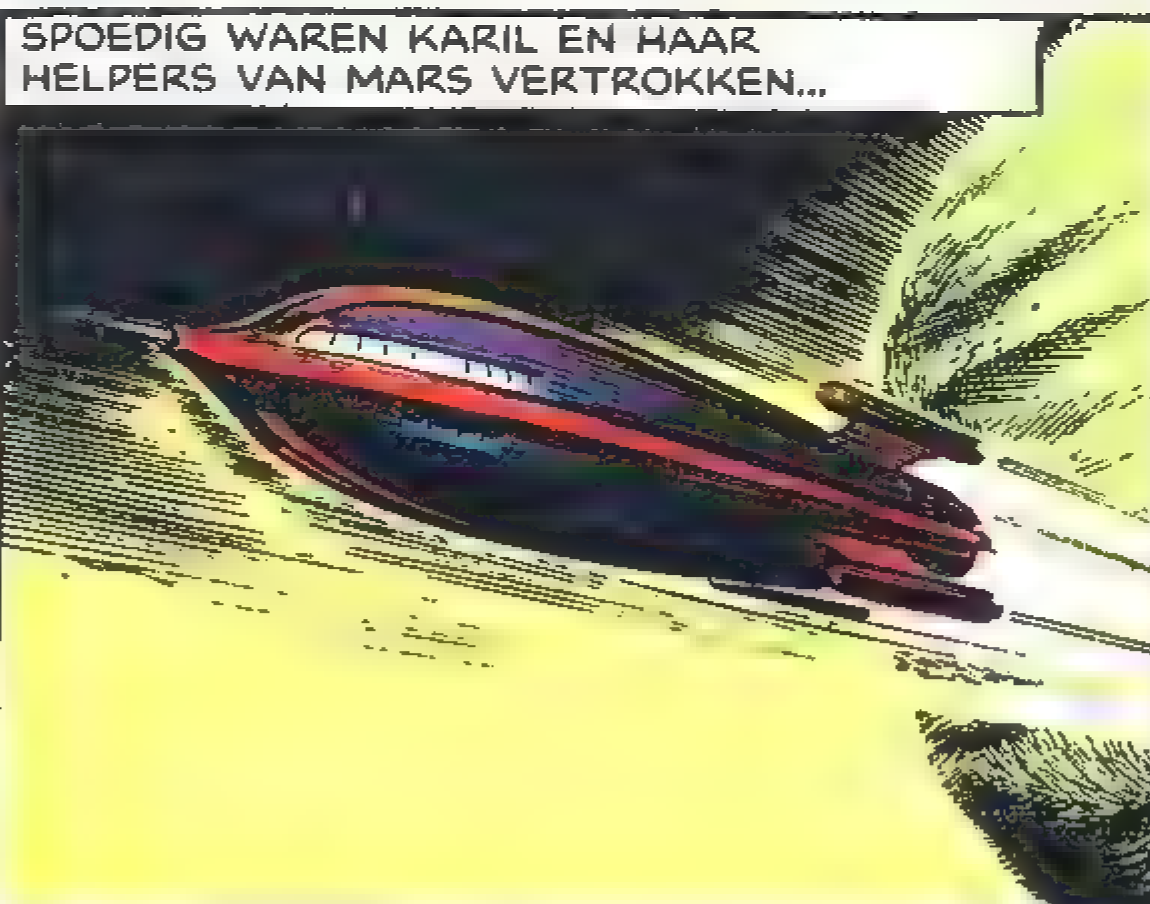
★

TOEN LEGDE KURKIL ZIJN PLAN UIT. DE EXPEDITIE ZOU EEN GROEP KINDEREN VAN DE AARDE NAAR MARS ONTVOEREN. DAAR ZOUDEN DE KINDEREN EEN SPECIALE OPLEIDING KRIJGEN EN LATER ZOUDEN ZE TERUGGEBRACHT WORDEN NAAR DE AARDE, WAAR ZE DE GROTE INVAL VAN DE MARSMANNEN ZOUDEN MOETEN VOORBEREIDEN.

★

Het spoor van de slang

DOOR PETER GREY
ILLUSTRATIES: GERALD HAYLOCK

HOOFDSTUK IV

Hulp van oom John

Porto Nero was een armoedig stadje, dat bestond uit een doolhof van kronkelige, nauwe straatjes met houten huizen en hutten, die met daken van stro of gegolfd plaatijzer waren afgedekt. Vicky was aan de waakzaamheid van de havenpolitie ontsnapt, maar ze begreep dat ze gevaar bleef lopen om ontdekt te worden, als ze te lang bij de kinderen bleef. Het was noodzakelijk zo spoedig mogelijk señor Vasquez te vinden. Maar hoe?

Op zeker ogenblik verliet ze de kinderen en schoot een zijstraat in. Ze bleef voortlopen door de bochtige straten en kwam tenslotte op het stadsplein. Vicky vermoedde dat het kantoor van de handelmaatschappij Vasquez hier gevestigd was. Ze probeerde zich het adres te herinneren, maar opeens schoot haar te binnen dat er geen nauwkeurig adres bestond. Op brieven werd alleen vermeld: Handelmaatschappij Vasquez te Porto Nero. Voor de posterijen was dat voldoende.

Dicht bij haar, op een soort ton, stond een verkeersagent en Vicky liep naar hem toe om hem de weg te vragen. Maar nog voor ze haar mond had geopend, bulderde hij een paar snauwende woorden. Hij zwaaide zelfs dreigend zijn stok in haar richting. Vicky ging haastig terug. „Dat was dom van me," mompelde ze. „Ik ben hier niet in Londen en ik zie er uit als. . . ja, hoe zie ik er eigenlijk uit?" Ze liet haar ogen over haar gescheurde jurk glijden. Natuurlijk, ze zag er uit als de straatkinderen, met wie ze daarstraks was opgetrokken. En de vraag drong zich aan haar op: als ze het adres van señor Vasquez vond, zou ze dan tot hem worden toegelaten? Maar ze moest de poging toch wagen. Ze had eenvoudig geen keus.

Ze sloop langs de huizen van het plein, waarbij ze zorgde uit de buurt van politieagenten te blijven, en het geluk was met haar. Boven een poort op de hoek van het plein zag ze een bord met het opschrift:

JOSÉ VASQUEZ — Commerciante.

Een zucht van opluchting ontsnapte Vicky. Je hoefde geen Spaans te kennen om te begrijpen dat die woorden betekenden: José Vasquez — Koopman.

Vicky ging vlug de poort door en kwam op een binnenplaats, waar een oude man, gekleed in een versleten shirt en broek, bezig was een vrachtauto te laden.

Maar hier hield haar geluk op. Want na een lang en moeizaam gesprek met de oude man werd het Vicky duidelijk dat señor Vasquez afwezig was. „Montegranda, Montegranda," herhaalde de man telkens weer op haar vraag: „Señor Vasquez? Señor Vasquez?"

Eerst begreep Vicky niet wat hij bedoelde, maar toen herinnerde ze zich dat Montegranda de naam was van de eerste plaats, die de expeditie op haar tocht naar het gebergte zou aandoen. Haar vader had gezegd dat hij haar vandaar uit zijn tweede brief zou schrijven.

Vicky liep neerslachtig terug naar het plein. Haar vader had in zijn brief vermeld dat señor Vasquez hem tot Montegranda zou vergezellen om dan terug te keren met brieven en een artikel voor de wetenschappelijke vereniging. Maar de koopman was niet teruggekomen. Daarom was er dus geen enkel bericht van de expeditie ontvangen. Betekende dit dat er iets met de expeditie gebeurd was?

Tegelijkertijd kwam een andere dringende kwestie bij Vicky op: ze kon hier niet alleen op straat blijven zwerven. „Ik moet terug naar oom John," mompelde ze. „En ik moet hem zo gauw mogelijk vinden."

Vicky vermoedde dat in een stadje als dit niet meer dan één hotel was, en dat hotel zou waarschijnlijk ook aan het stadsplein staan.

Ze vervolgde haar weg langs de huizen van het plein en vond aan de overkant het Hotel Grande de Porto Nero. Het gebouw zag er verwaarloosd uit, maar het was Vicky duidelijk geworden dat in dit slonzige havenstadje geen hoge eisen gesteld werden, en ze besloot hier te informeren. Een portier in een verschoten uniform greep haar bij een arm en wilde haar terugduwen. Ze beet hem in zijn duim, zodat hij met een kreet van pijn losliet, en van die gelegenheid maakte Vicky gebruik om naar binnen te stormen. Daar werd ze opgewacht door de hotelchef, die ook al aanstalten maakte om haar buiten te zetten. Ze ontweek hem, schoot achter een tafel en riep in een mengelmoes van Engels en Frans wie ze zocht. De chef schreeuwde een bedreiging terug en op het hoogtepunt van het tumult verscheen John Graham. Vicky uitte een juichkreet en Graham keek verbijsterd. „O, lieve help, Vicky," zei hij, „dus in die vermomming heb je het klaargespeeld om aan wal te komen! Hoe denk je dat je er uit ziet?"

Na veel moeite kreeg John Graham een kamer voor Vicky en daarna stuurde hij haar naar de badkamer om zich grondig te reinigen. Intussen liet hij het kamermeisje een paar jurken en linnengoed kopen.

Ongeveer een uur later zat een weer toonbare Vicky aan de lunch en sloeg de kelner met stomme verbazing door haar enorme eetlust.

John Graham keek haar aan en zuchtte. „Vicky, je zult me nog tot de bedelstaf brengen," zei hij. „Ik hoop dat je vader begrip voor de situatie kan opbrengen, want anders kom ik in de gevangenis terecht."

„Pappa is de knapste en liefste man ter wereld," zei Vicky. „Maar, oom John, ik maak me zorgen."

John Graham stak zijn armen als in wanhoop omhoog. „Jij maakt je zorgen," riep hij. „Laat ik je vertellen dat ik grijze

Wat vooraf ging:

Professor Masters is op expeditie in Zuid-Amerika. Zijn dochter Vicky wil naar hem toe en gaat als verstekeling van Jamaica naar het vasteland van Zuid-Amerika. Ze wordt onderweg geholpen door een medepassagier, John Graham.

haren krijg. Het is eigenlijk mijn plicht je tante Ursula een telegram te sturen. . ." Hij brak zijn woorden af toen hij een blik van vastberadenheid in Vicky's ogen zag verschijnen en voegde er haastig aan toe: „Maar ik zal dat pas doen als we binnen een week geen spoor van je vader ontdekt hebben. Ga je daarmee akkoord?"

„Ik ga nergens mee akkoord?" zei Vicky openhartig.

„Het begint me duidelijk te worden dat ik me maar op één manier uit dit wespennest kan redden, en wel door zo gauw mogelijk je vader te vinden," zei John Graham gelaten., ,Ik ga nu de stad in om de helikopter te bekijken. Ik zal ook naar het kantoor van Vasquez gaan. Ik spreek Spaans en als er nieuws is over je vader, kom ik dat waarschijnlijk wel te weten."

„. . . dat hij zeker een grote beloning zal krijgen, als hij de autoriteiten vertelt, waar zich een meisje bevindt dat van Jamaica is ontvoerd."

John Graham bleef bijna vier uur weg. Toen hij terugkwam, holde Vicky hem tegemoet en keek hem vragend aan.

„Op één punt kan ik je geruststellen," zei hij. „Señor Vasquez is uit Montegranda teruggekeerd, maar men heeft me niet kunnen zeggen waarom er geen brieven zijn. Hij was niet op zijn kantoor. Een paar dagen na zijn terugkomst is hij weer op reis gegaan, ergens anders heen. We weten nu dat de expeditie van je vader normaal is vertrokken en Montegranda heeft bereikt. En we mogen aannemen dat er tot op heden geen nare dingen gebeurd zijn."

„Daar zullen we dan maar op vertrouwen," zei Vicky met een zucht.

„Met de helikopter is het ook in orde," vervolgde John Graham. „Ik heb de machine gekocht. Over een paar dagen is ze bedrijfsklaar en ik heb al bekend laten maken dat ik een dienst open voor personen- en goederenvervoer."

Gedurende de twee volgende dagen werkte John Graham aan de helikopter en boog Vicky zich dikwijls over de kaarten. Voor zover ze kon vaststellen was er maar één weg naar Montegranda. Daar voorbij voerden een paar paden het binnenland in en de bodem was overdekt met jungle. Diep in de jungle was een gebergte en op de hellingen daarvan hoopte haar vader bewijzen te vinden voor de juistheid van zijn theorie over de oude, verdwenen beschaving.

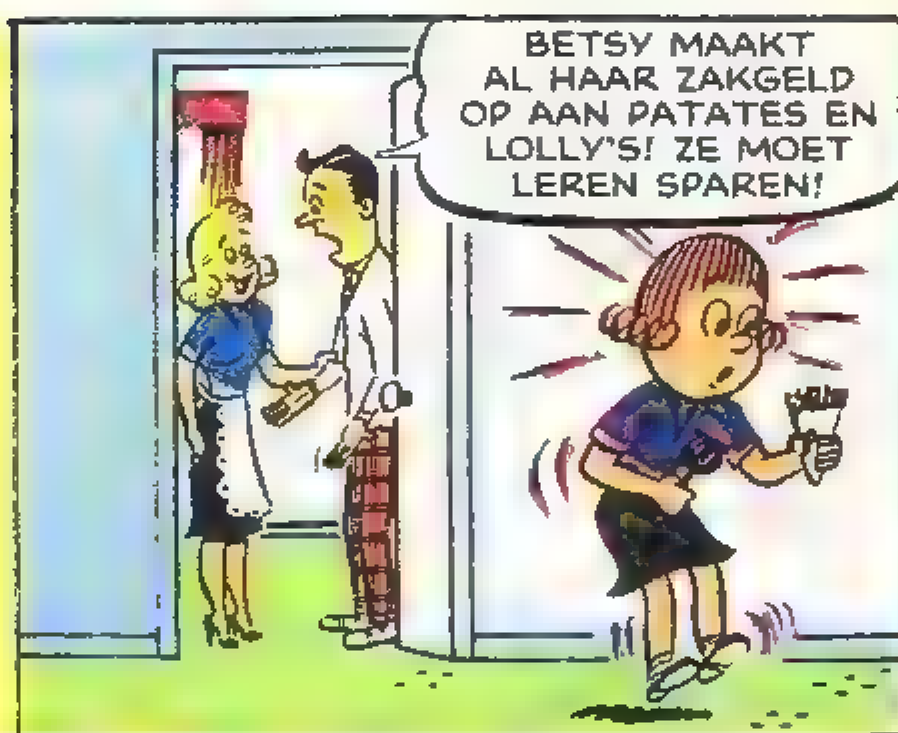
Toen Vicky en John Graham op een keer op hun kamer zaten, werd de deur geopend en stapte een grote, dikke man naar binnen. Hij was kaal en bette onophoudelijk zijn schedel met een grote, gestippelde zakdoek. Hij lachte sluw en zei iets in het Spaans. Zijn stem klonk rustig, maar ook dreigend. Vicky zag op het gezicht van John Graham dat er iets mis was. „Wat zei hij, oom John?" vroeg ze.

„Hij zegt," antwoordde John Graham op vermoeide toon, „dat hij zeker een grote beloning zal krijgen als hij de autoriteiten vertelt waar zich een meisje bevindt, dat van Jamaica is ontvoerd. . . Ik vrees, Vicky, dat er nu geen ontkomen meer aan is. Jij wordt teruggestuurd naar tante Ursula en ik ga de gevangenis in."

Wordt vervolgd

Zal de vreemdeling hen verraden? Dat hoor je de volgende week.

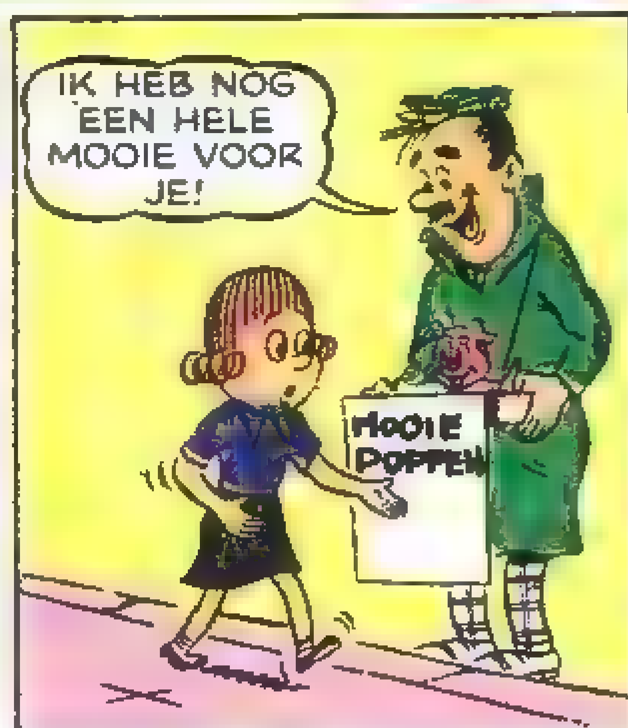
BETSY

BETSY MAAKT AL HAAR ZAKGELD OP AAN PATATES EN LOLLY'S! ZE MOET LEREN SPAREN!

VADER HEEFT GELIJK. IK MOET SPAREN. MAAR WAARVOOR?
PATAT

O, IK WEET AL IETS OM VOOR TE SPAREN!

HA, BETSY! KOM JE IETS KOPEN?
NIKS, HOOR! IK MOET ZUINIG ZIJN!
IJS
LIMONADE

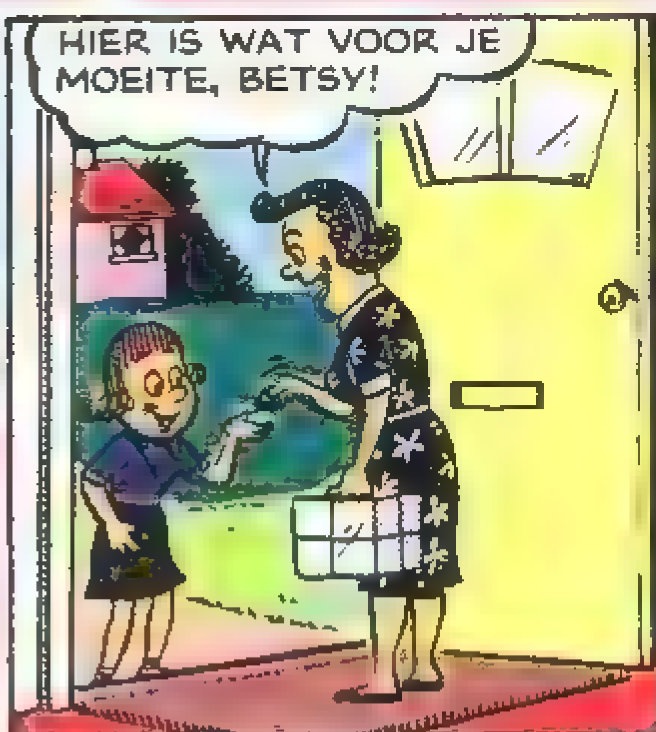

IK HEB NOG EEN HELE MOOIE VOOR JE!
MOOIE POPPEN

HET SPIJT ME! IK MOET SPAREN!
MOOIE POPPEN

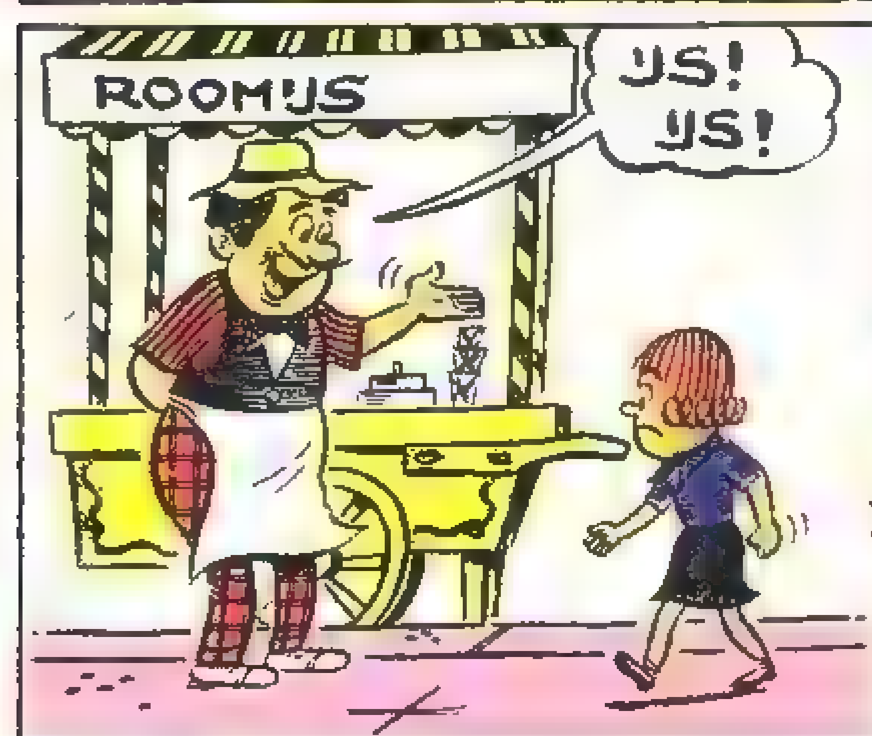

BRENG DIT PAKJE EVEN NAAR TANTE ELS. HIER IS GELD VOOR DE BUS!

IK GA LEKKER LOPEN!

POEH, IK BEN DOODOP, MAAR IK MÓET VOLHOUDEN!

HIER IS WAT VOOR JE MOEITE, BETSY!

HOERA, IK HEB AL BIJNA GENOEG GELD BIJ ELKAAR!

ROOMIJS
IJS! IJS!

IK ZOU BEST EEN IJSJE LUSTEN, MAAR JA...

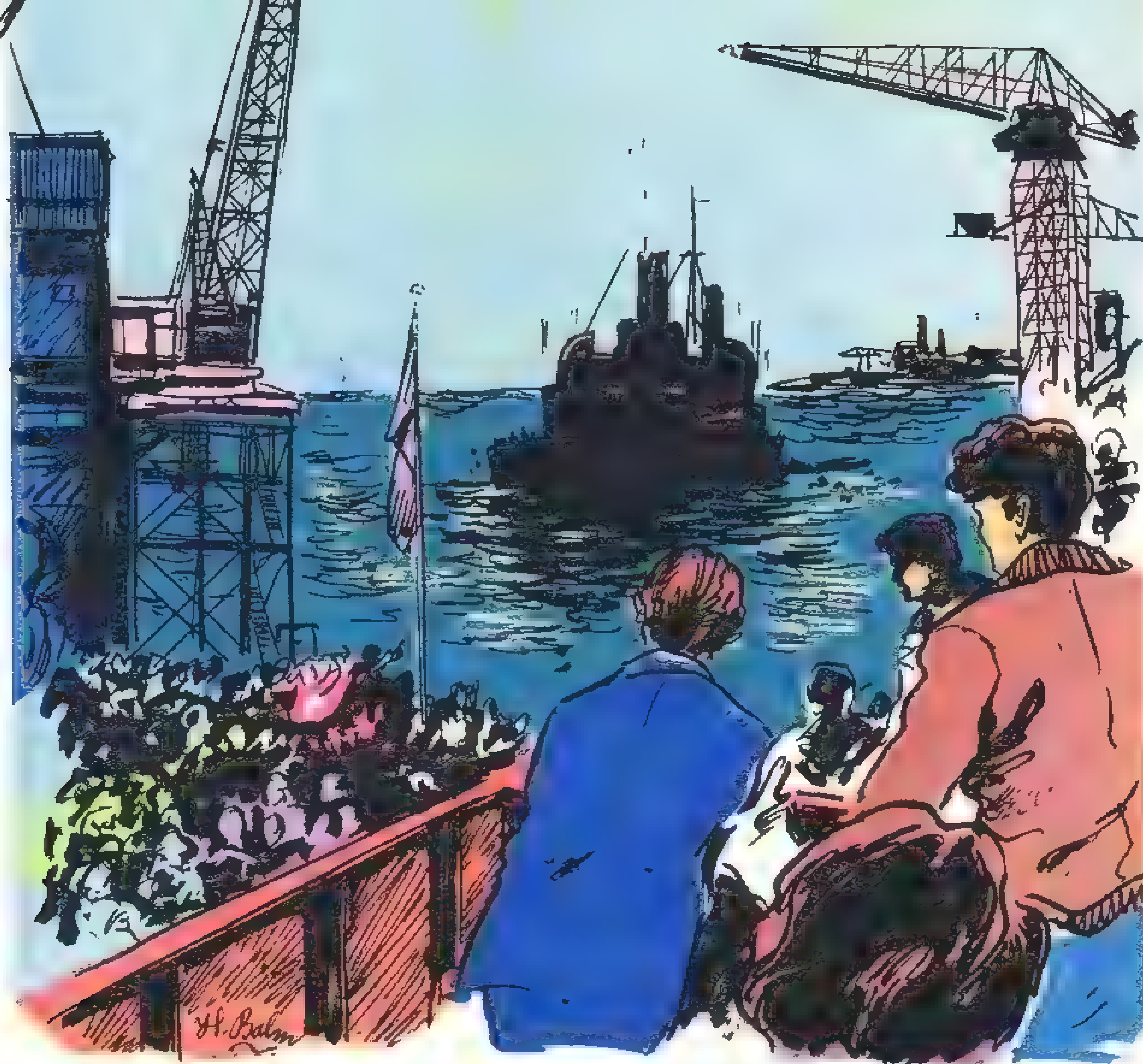

KINDERVOORSTELLING
WILD WEST
BUFFALO BILL
KINDERVOORSTELLING
MIJ NIET GEZIEN! IK MOET SPAREN!

EN LATER...
IK HEB IETS VOOR BETSY GEKOCHT, DAT HAAR ZAL AANMOEDIGEN OM TE SPAREN!

KIJK EENS, EEN SPAARVARKEN! DAAR KUN JE JE GELD IN DOEN!
?

O, IK HEB AL IETS GEKOCHT VOOR MIJN SPAARGELD...

DEZE GROTE DOOS REUZEN-LOLLY'S!

De raadselachtige telefoongesprekken

DOOR CARLO MUNTINCK

Een ogenblikje nog, meneer," zei het meisje, bij wie Andy zijn twaalfuurtje had besteld, ,,uw eten komt direct uit de keuken."

,,Goed, hoor," zei Andy Wilson vriendelijk, ,,ik heb geen haast vandaag."

Terwijl hij wachtte, keek hij eens om zich heen. Hier en daar zag hij iemand zitten, die daar meer kwam eten, maar de meeste gasten waren onbekenden voor hem, die zo maar eens binnen waren komen lopen. Aan een tafeltje, schuin voor hem, zat een wat oudere heer met dun grijs haar en een bril op. Hij was een beetje slordig gekleed, alsof het hem niet veel kon schelen hoe hij erbij liep, en uit zijn magere gezicht stak een tamelijk grote, puntige neus naar voren.

Andy had een vaag gevoel dat hij dit gezicht al eens eerder had gezien, maar waar kon hij zich niet herinneren. Terwijl hij met de nagel van zijn duim figuurtjes zat te tekenen op zijn servet, gaf iemand hem een klap op zijn schouder en toen hij opkeek, zag hij Tim Boyle, die een oude vriend van hem was.

,,Hallo, Andy, nog iets te beleven de laatste tijd?"

,,Niet veel," zei Andy Wilson. ,,Een brandje hier en een aanrijding daar, maar niets om een pittig stukje uit te halen."

,,Jammer," vond Tim. ,,Maar ik moet weer verder, ouwe jongen. Ik heb haast. Even gauw een paar sandwiches halen en dan smeer ik hem weer. Succes, hoor!"

,,Dank je," zei Andy.

Nadat hij gegeten had, ging hij terug naar de City Express. Er was weinig te doen op de krant die middag en wat vroeger dan anders ging hij naar huis.

Om acht uur, juist toen hij van plan was naar een film te gaan, rinkelde de telefoon. Hij nam de hoorn op. ,,Hallo, Andy Wilson hier."

,,Ah, meneer Wilson," zei de stem aan de andere kant. ,,Prettig gewerkt, vanmiddag?"

,,Met wie spreek ik?" vroeg Andy.

,,Dat is op het ogenblik niet zo belangrijk," zei de stem. ,,Luistert u eens goed, meneer Wilson, het is nogal stil op het ogenblik met het nieuws, nietwaar?"

,,Nogal," bevestigde Andy, ,,maar wat kan u dat schelen?"

,,Mij niets," antwoordde de stem, ,,maar u natuurlijk wel. Ik geloof dat ik iets voor uw weet dat de moeite waard is, meneer Wilson. Bent u de laatste tijd nog in de Bristolstraat geweest?"

,,De Bristolstraat?" herhaalde Andy. ,,Wacht eens even, daar ben ik verleden week nog doorgekomen. Zijn ze daar niet aan het bouwen?"

,,Precies," zei de stem. ,,Dat is te zeggen, ze zijn aan het heien. Als u iets heel bijzonders wilt zien, dan moet u daar morgenmiddag om drie uur eens gaan kijken. Zorg dat u er precies om drie uur bent en let dan eens goed op die heimachine. Morgen spreken we elkaar wel verder, meneer Wilson. Maar gaat u vooral, het is werkelijk de moeite waard. Tot morgen, meneer Wilson."

,,Hallo! Hallo!" riep Andy, maar het enige, dat hij nog hoorde, was een zoemtoon.

Hij legde de hoorn neer en dacht na. Een vreemde manier van doen was dat. Misschien een flauwe grap. Maar je kon toch nooit weten. Misschien was het toch maar beter dat hij er even langs ging.

Om half drie de volgende middag klom Andy Wilson op zijn motor en om vijf voor drie stopte hij bij een modderig terrein aan de Bristolstraat, waarin een diepe bouwput was gegraven.

Op tal van plaatsen staken de koppen van heipalen boven de grond uit en aan de rand van dat veld waren een aantal arbeiders juist bezig een nieuwe paal in de stelling te brengen. Het onderste deel van de paal was al ingegraven en de kop werd omgezwaaid tot hij precies op zijn plaats onder het heiblok was.

Eén minuut voor drieën was het nu. Een van de arbeiders legde zijn hand om de drijfstang van de heimachine en haalde die met een ruk over. Het blok schoot naar boven, zweefde daar een ogenblik tussen de geleidpalen en kwam daarna met grote snelheid naar beneden. Met een enorme klap raakte het de paal, die als een breinaald in de grond verdween. Het touw, waaraan het blok was bevestigd, knapte doormidden en het blok zelf schoot door en verdween achter de paal aan in de modderige bodem.

Een seconde lang bleef Andy verbluft staan, toen holde hij het bouwterrein op en drong zich tussen het groepje arbeiders door, die opgewonden samendromden. Op de plaats, waar het heiblok verdwenen was, zag hij een donker gat, maar van het blok was geen spoor te bekennen.

,,Ik begrijp er niets van," zei de heibaas. ,,Ik begrijp er niets van! Er moet vast een verzakking zijn geweest op die plaats. Ik zit nou al veertig jaar in het vak, maar zo iets is me nog nooit overkomen. Mijn blok verspeeld; hoe bestaat het!"

Andy Wilson wierp een laatste blik op het gat, waarin paal en blok verdwenen

waren. Daarop klom hij weer op zijn motor en tufte terug naar de City Express. Als dit een grap is, dan is het toch wel een heel vreemde grap, zei hij tegen zichzelf. Maar enfin, misschien horen we er vanavond meer van.

Die avond nam Andy Wilson een boek en ging op zijn gemak in een fauteuil zitten. Om kwart voor negen, terwijl hij midden in een spannend hoofdstuk was, verbrak het rinkelen van de telefoon de stilte.

„Hallo, meneer Wilson," zei de stem. „Hoe vond u het vanmiddag?"

„Een vreemde geschiedenis," zei Andy. „Hoe wist u dat het zou gebeuren?"

„Dat vertel ik u later misschien nog weleens," beloofde de stem. „Maar eerst wou ik nog eens iets anders laten zien. Waarschijnlijk zult u dat nog veel wonderlijker vinden, meneer Wilson. Weet u het Old-Chapelplein?"

„Even kijken," zei Andy. „Is dat niet in Kensington, bij de Gloucester Avenue?"

„Juist," antwoordde de onbekende. „Ik weet niet of u dat nieuwe verzekeringsgebouw al hebt gezien, dat ze daar neergezet hebben. Het is nog niet in gebruik, dat zou pas over een week of twee gebeuren, maar of dat door zal gaan, dat is de vraag.

Gaat u maar eens kijken wat daar gebeurt vanavond, dan zult u zelf begrijpen waarom. Zorg dat u er precies om tien uur bent, meneer Wilson. Ik beloof u dat u er geen spijt van zult hebben."

Aan de andere kant werd de hoorn op de haak gelegd en omdat hij niets meer hoorde, deed Andy hetzelfde.

Tien voor negen; hij had dus ruim de tijd om naar het Old-Chapelplein te gaan. Benieuwd wat hem nu weer te wachten stond, schoot Andy zijn jekker aan en daalde fluitend de trap af.

Het Old Chapelplein lag in een stille buurt. Links en rechts stonden herenhuizen, die minstens een halve eeuw oud waren en daartussenin stond een modern gebouw van zes verdiepingen. Het was voornamelijk uit beton en glas opgetrokken en zo te zien moest er niet veel meer aan gebeuren.

Vier minuten voor tien. Over het Old-Chapelplein wandelde een man, die zijn hond uitliet en van tijd tot tijd passeerde er een auto. Andy Wilson stak zijn handen in zijn zakken en terwijl hij tegen het hek van een villa leunde, hield hij zijn blik onafgebroken op het gebouw aan de andere kant van het plein gevestigd.

Plotseling begon in de nabijheid een torenklok te slaan. Eén!... Twee!... Drie!...

Andy Wilson kneep zijn nagels in de palmen van zijn handen en keek met grote ogen naar het gebouw tegenover zich.

Bij de eerste klokslag leek het alsof er een trilling door de betonnen gevel ging en nu, bij elke volgende slag, zakte het bouwwerk met een halve meter tegelijk de grond in. Zeven!... Acht!... De grote toegangsdeur was nu verdwenen en steeds verder zakte de gevel. Toen zweeg de torenklok en op dat moment hield ook de beweging van het gebouw op.

Andy Wilson draaide zijn hoofd om. „Het kan niet," zei hij hardop. „Er moet iets met mijn ogen aan de hand zijn."

Hij draaide zijn hoofd terug en het gebouw stond daar nog net zoals hij het voor het laatst gezien had. De ramen van de eerste verdieping waren precies gelijk met de straat en alles wat daaronder lag, was door de aarde verzwolgen.

Andy Wilson stak het plein over en stond nu vlak voor het verzekeringsgebouw. De betonnen muren waren voor zover hij zien kon volkomen gaaf gebleven en zelfs in de ruiten viel geen barstje te bekennen. Alleen zag de grond voor de gevel eruit alsof een geweldige mol zich met reuzenkracht een weg had gebaand.

Terwijl hij terugreed naar huis, dacht Andy ingespannen na.

Hij was ervan overtuigd dat dit geen toeval kon zijn. Het kon niet anders of degene, die dit gedaan had, moest over een wonderbaarlijke kracht beschikken.

Maar als iemand er niet tegen opzag om een heel gebouw in de grond te laten zakken, wie weet wat hij dan nog meer van plan was.

En wie zou het kunnen voorkomen? Andy twijfelde er niet aan of de man die hierachter zat, was dezelfde als degene die hem nu al tweemaal had opgebeld.

Wacht eens even... de telefoon! Dat was zijn kans!

Zodra hij thuis was, belde Andy de telefoondienst op. „Met Wilson, verslaggever van de City Express. Mijn nummer is CHE 147.198. Zou u zo goed willen zijn om van dit moment af alle binnenkomende gesprekken voor dit nummer te controleren? Wat zegt u? Ja, het is heel dringend. Ik kan u nu nog niet uitleggen wat er precies aan de hand is, maar het is van het grootste belang. Ja, heel graag. En wilt u me dan dadelijk laten weten door wie ik ben opgebeld? Dank u."

Andy Wilson legde de hoorn neer en zuchtte. „Je zou waarachtig aan je eigen verstand gaan twijfelen," zei hij. „Kom, ik geloof dat ik maar eens een kop thee ga zetten."

Hij ging naar de keuken, maar halverwege keerde hij haastig terug. De telefoon ratelde.

„Hallo, met Wilson."

„Goeienavond, meneer Wilson," zei de stem. „Een raar gezicht, hè, als zo'n gebouw ineens in de grond verdwijnt. Schrok u niet een beetje?"

„Natuurlijk schrok ik," zei Andy nijdig. „Zou u me niet eens kunnen vertellen wat die onzin te betekenen heeft?"

„Dit is geen onzin, meneer Wilson," zei de stem. „Als u denkt dat ik grapjes maak, dan vergist u zich. Ik heb wel iets beters te doen."

„Maar waarom doet u dit dan?" vroeg Andy ongeduldig, „en hóé doet u het?"

„Dat zal ik u allebei vertellen," antwoordde de onbekende. „Het zal misschien een beetje onwaarschijnlijk klinken, maar wat u gezien hebt, was ook nogal vreemd, nietwaar? Weet u wat elektronen zijn, meneer Wilson?"

„Ja," zei Andy, „dat zijn de elektrisch geladen deeltjes, waaruit een atoom bestaat."

„Keurig!" zei de stem. „U weet natuurlijk dat die deeltjes zich razendsnel bewegen. Maar weet u ook wat er gebeurt als die beweging langzamer zou worden?"

„Nee," bekende Andy, „daar heb ik geen flauw idee van."

„Als dat gebeurt," zei de stem, „dan

wordt het soortelijk gewicht van de stof groter. En begrijpt u wat daar het gevolg van is?"

Andy dacht na. „Drommels," zei hij plotseling, „u bedoelt, als je de elektronen van een steen langzamer zou laten bewegen, dan zou het soortelijk gewicht van die steen groter worden en die steen zelf dus zwaarder?"

„Uitstekend," zei de stem. „En als die steen zwaar genoeg zou worden, dan zou hij gewoon in de grond zakken, net als dat gebouw vanavond."

„Lieve help!" riep Andy, „maar hoe... hoe. . .?"

Van de andere kant klonk een zacht lachje. „Hoe ik dat precies doe, kan ik u niet vertellen," zei de stem, „daar hebt u geen kennis genoeg voor. Denkt u maar dat het een soort zender is, een elektronen-vertrager. Zo'n zender kun je overal op richten, meneer Wilson. Op een heiblok, op een verzekeringsgebouw, op elk punt dat je wilt."

„Ik begrijp het," zei Andy haastig. „Maar waarom doet u dit allemaal?"

„Omdat ik wil dat u me helpt," antwoordde de stem. „Ik heb nog heel andere plannen, meneer Wilson, maar daar is geld voor nodig, heel veel geld. En u bent degene, die daarvoor zorgen moet."

Andy begon te lachen. „Ik?" zei hij verbaasd. „U denkt toch zeker niet dat ik rijk ben?"

„Nee," zei de onbekende, „dat denk ik niet. Maar u bent journalist en daardoor kunt u overal komen. Zelfs bij een minister. U moet voor mij naar de minister van financiën gaan, meneer Wilson, en u moet zorgen dat ik tien miljoen pond sterling krijg. En wanneer u dat niet doet, dan zullen er nog heel andere dingen gebeuren. Denk erom, ik maak geen grapjes! Als u niet zorgt dat ik dat geld krijg, dan moet ik u dwingen en dat zal niet zo prettig zijn."

„Maar, meneer," zei Andy wanhopig, „u denkt toch niet dat de minister mij zo maar tien miljoen pond zal geven?"

„Zorg maar dat het voor elkaar komt," beval de stem. „Vertel maar wat u gezien en gehoord hebt en denk erom: alles wat er verder gebeurt, zal uw schuld zijn, als u niet slaagt. O ja, meneer Wilson, vergeet u niet om morgen om twee uur bij de Dokmaatschappij te gaan kijken. Dan wordt er een schip te water gelaten en ik vermoed dat het een heel bijzondere gebeurtenis zal zijn. U hoort nog wel meer van me, meneer Wilson, en vergeet niet wat ik gezegd heb. Hoe eerder u het probeert, des te beter."

Andy legde de telefoon neer en veegde zijn voorhoofd af. „Grote goedheid," mompelde hij, „wat staat me nu weer te wachten? Die man moet krankzinnig zijn! Tien miljoen pond, het is nogal een kleinigheid."

Voor de tweede keer ging hij naar de keuken om thee te zetten, maar voor hij er was, ging opnieuw de telefoon.

„Met de telefooondienst. U werd zoëven opgebeld door KEN 214.078. Ik vrees dat u hier niet veel aan zult hebben, meneer Wilson. Het nummer is dat van de cel in de Wathamstraat."

„In de Wathamstraat," herhaalde Andy. „Ik dank u vriendelijk. Houdt u mijn nummer in de gaten? Dank u wel!"

Een telefooncel, ook dat nog! Nou was ie nog precies even ver! Andy Wilson ging zitten en begon in gedachten zijn pijp te stoppen. Een telefooncel. . . Die man nam geen enkel risico. Maar wie in vredesnaam. . . Wanneer was hij ook weer voor het eerst opgebeld? Maandagavond. En wat had hij gedaan die dag? 's Middags op de krant, 's morgens naar een tentoonstelling. Om twaalf uur. . . Wacht eens, toen was hij in de cafetaria. Daar had hij Tim nog ontmoet. Alle mensen, wacht eens even! En dezelfde avond was hij opgebeld en toen zei die man: „Het is nogal stil, hè, met het nieuws?" En dat was precies wat hij die middag tegen Tim had gezegd!

Maar wie kon dat hebben opgevangen? Aan Tim zelf hoefde hij niet te denken. Die zou best in staat zijn om een grap met hem uit te halen, maar van elektronen had hij net zoveel verstand als Andy zelf en dat was maar heel weinig.

Andy Wilson beet zich op de lippen en probeerde zich te herinneren wie hij die middag nog meer had gezien. Meneer Punk. Nou, die kon je beter meteen vergeten. Bill Casey. Kwam ook niet in aanmerking. Andy sloot zijn ogen en zag de cafetaria weer voor zich zoals hij er die middag had gezeten. Punk. . . Casey. . . Dan een paar mensen die hij niet kende. Een oudere man met een bril.

Andy veerde overeind en sloeg met zijn vuist op de leuning van zijn stoel. Die man met de spitse neus! Alle mensen, waar kende hij dat gezicht toch van?

Plotseling sprong hij op en rende de trap af. Een kwartier later was hij op de krant, waar de nachtportier hem verwonderd zag binnenkomen. „Hallo, meneer Wilson. Ik wist niet dat u nachtdienst had."

„Heb ik ook niet," zei Andy. „Ik kom alleen maar wat opzoeken."

Hij sprong in de lift en even later was hij op de documentatieafdeling, waar in lange rijen ladekasten duizenden artikelen op onderwerp waren weggeborgen.

Vermiste personen. Andy trok een la open en bladerde gejaagd in het register. Munro! Dat was hem! Hij haalde een plakboek uit de la en sloeg het open.

Voor hem lag een kort artikel en van de foto die erbij was afgedrukt, keek een man van een jaar of zestig hem aan. Hij had dun grijs haar en droeg een bril, die op een spitse neus rustte. „Professor Cyril Munro," stond er onder de foto en ernaast:

> Glasgow, 14 februari. Sedert ruim een week heerst hier ongerustheid over het lot van professor Cyril Munro, die in het begin van deze maand voor het laatst is gezien en wiens verblijfplaats sedertdien onbekend is. De verdwenen geleerde, die hoogleraar was aan de universiteit van Glasgow, is een natuurkundige van internationale vermaardheid, die vooral bekend werd door zijn boek over het soortelijk gewicht van vaste stoffen en de reacties van de zwaartekracht. Van bevoegde zijde vernamen wij, dat het gedrag van professor Munro de laatste tijd herhaaldelijk bevreemding heeft gewekt, waardoor de mogelijkheid van een ongeluk helaas niet moet worden uitgesloten.

Andy Wilson klapte het plakboek dicht. „Een beroemde natuurkundige," zei hij, „dat verklaart alles."

Thuisgekomen zag Andy, dat onder de kamerdeur van Bob Resker, zijn overbuurman, nog licht vandaan kwam. Hij klopte aan en Bob deed zelf open. „Hallo, Andy, kom binnen."

Andy ging zitten. „Luister eens, Bob," zei hij, „ik ga je een heel vreemd verhaal vertellen. Je moet me helpen, Bob, anders gaan er nare dingen gebeuren."

„Zo," zei Bob Resker, „dat klinkt nogal geheimzinnig, hè? Vertel maar."

Andy Wilson vertelde hem wat hem de laatste dagen was overkomen en Bob Resker luisterde zwijgend toe, maar toen Andy ophield met praten, begon hij spottend te lachen. „Hoor eens, Andy," zei hij, „het is aardig bedacht, maar je denkt toch zeker niet dat ik erin loop, wel?"

„Maar het is zo!" zei Andy. „Geloof me toch, Bob, die man is een gevaarlijke gek. We moeten hem zo gauw mogelijk te pakken zien te krijgen, voor er ongeluk-

ken gebeuren. Jij moet die cel in de Wathamstraat in de gaten houden en kijken waar hij heen gaat, dat is onze enige kans."

Bob Resker haalde zijn schouders op. „Probeer je grapjes maar bij een ander," zei hij. „Mij vang je er niet mee."

Andy Wilson keek hulpeloos om zich heen. „Ja maar. . ." zei hij.

Plotseling kreeg hij een idee. „Wacht eens, Bob. Kun jij morgenmiddag vrij nemen?"

„Dat zal wel gaan," zei Bob Resker. „Wat wou je dan?"

„Je moet met me meegaan," zei Andy. „Ik heb je verteld van dat schip, dat ze morgen te water gaan laten. Als je met je eigen ogen ziet wat er gebeurt, zou je me dan geloven?"

„Dan wel," beaamde Bob. „Maar wee je gebeente als je me voor de gek houdt."

„Wacht maar af," beloofde Andy.

De volgende dag waren Andy Wilson en Bob Resker om kwart voor twee op het terrein van de Dokmaatschappij. Op alle hijskranen en ook op de gebouwen wapperden vlaggen en er liepen tal van genodigden rond.

Op een van de hellingen stond een groot schip, dat er gloednieuw uit zag. Het was met tal van wimpels versierd en opzij van de kiel en bij de voorsteven waren zware houten blokken geplaatst, die het de weg naar het water versperden.

Terwijl de gasten hun plaatsen innamen, stelden arbeiders met grote voorhamers zich bij de blokken op. Precies om twee uur sloeg een fles champagne tegen de boeg van het nieuwe schip en tegelijk namen de zware hamers de versperringen weg, die het schip gevangen hielden. Onder luid gejuich van de omstanders verliet het de helling en terwijl het water hoog opspatte, gleed het de rivier op.

Enkele tientallen meters legde het vaartuig op die wijze af, toen leek het alsof het schip door een onzichtbare hand werd tegengehouden. Het rumoer op de helling verstomde en allen keken naar het schip dat nu doodstil op het water lag.

„Kijk!" zei Bob Resker. „Andy, kijk dan!"

Heel langzaam, decimeter na decimeter, begon het schip rechtstandig te zakken. Dieper. Dieper. Het water was nu al vlak bij de patrijspoorten en steeds verder zakte het geweldige vaartuig weg.

Op de werf klonken kreten van ontsteltenis en ook op het dek van het zinkende schip heerste grote verwarring.

Nog anderhalve meter. . . Nog een meter. . . Degenen, die zich benedendeks bevonden, waren intussen naar boven gekomen en links en rechts doken de bemanningsleden van het zinkende schip en zwommen er zo snel mogelijk vandaan.

Plotseling klonk er een zuigend geluid en een seconde later was er op de plaats, waar de oceaanreus had gelegen, niets meer te zien dan een draaikolk, waar het water van alle kanten naar toe stroomde.

„Goeie help!" hijgde Bob. „Het is. . . het is weg!"

„Geloof je nu wat ik je verteld heb?" vroeg Andy.

Bob knikte zwijgend. „Het is verschrikkelijk!" zei hij. „Wat moeten we doen?"

„Dat heb ik je gisteren al verteld," zei Andy. „Jij gaat direct naar de Wathamstraat. Tegenover die telefooncel is een café. Daar ga je voor het raam staan en houdt die cel in de gaten. Wanneer Munro er is geweest om op te bellen, ga je hem voorzichtig achterna en zodra je weet waar hij heen is, bel je me op. Dan kom ik direct naar je toe."

„Goed," zei Bob Resker, „dat doe ik. Maar als hij niet komt?"

„Hij komt wél," voorspelde Andy. „Daar ben ik zeker van."

Ze verlieten de werf, waar nog steeds de grootste verwarring heerste, en terwijl Bob Resker een taxi nam, ging Andy terug naar zijn kamer.

Vier uur. Vijf uur. Half zes. Half zeven. De telefoon bleef zwijgen en Andy hoopte vurig dat Bob Resker niet ongeduldig zou worden en zijn post in de steek zou laten.

Zeven uur had het nu geslagen en Andy Wilson beende als een wolf in zijn kooi de kamer op en neer. Als Bob nu maar niet... Rinng! Hij rende naar het toestel.

„Ja, Wilson!"

„Goeienavond, meneer Wilson," zei de stem. „Hebt u gedaan wat ik gezegd heb?"

„Wat bedoelt u?" vroeg Andy.

„Dat weet u heel goed," zei de stem. „U zou zorgen dat ik dat geld krijg. Wanneer komt het?"

Andy aarzelde even. „Ik. . . eh. . . de minister is er niet," zei hij. „Hij is op reis."

„U liegt," zei de stem. „Hij is er wel, maar u hebt niet gedaan wat ik u heb opgedragen. De gevolgen zijn voor u, meneer Wilson. Wat er vanmiddag gebeurd is, is nog zonder ongelukken afgelopen, maar nu moet ik helaas andere maatregelen nemen. Over een uur, om zestien minuten over acht, vertrekt er een lijnvliegtuig naar New York. Het zal daar nooit aankomen, meneer Wilson. Zodra dit vliegtuig is opgestegen, zal hetzelfde gebeuren als met het schip vanmiddag. Het spijt me dat ik dit moet doen, maar het is uw schuld dat het gebeurt."

„Nee! Alstublieft! Doe het niet! Doe het niet!" riep Andy. „Ik zal. . ."

„Te laat," zei de stem aan de andere kant. „Maar morgen zult u mijn opdracht uitvoeren, anders gebeuren er nog veel erger dingen."

„Doe het niet! Doe het niet!" schreeuwde Andy. „Luister alstublieft!"

Ontzet hoorde hij hoe de verbinding werd verbroken. Snel legde ook hij de hoorn op de haak, pakte het telefoonboek, zocht haastig een nummer op en belde.

Toen het gesprek was afgelopen, haalde Andy opgelucht adem. „Die slag is voor mij," zei hij.

Niet lang daarna ging opnieuw de telefoon. „Hallo, Andy," klonk de opgewonden stem van Bob Resker, „ik heb hem te pakken, hoor. Hij is een paar straten verder een ouwe fabriek binnengegaan. Zou ie daar soms. . .?"

„Wat dacht je anders?" zei Andy. „Ik kom direct naar je toe."

Hij gooide de hoorn op de haak en een minuut later zat hij op zijn motor en reed zo snel mogelijk naar de Wathamstraat.

Bob Resker stond voor het café toen hij aankwam. „Die kant op, Andy," zei hij.

Ze gingen een zijstraat in en halverwege sloeg Bob rechtsaf.

Aan de rechterkant hield de huizenrij plotseling op. Het laatste huis grensde aan een betegeld terrein, dat door een hek van de straat was gescheiden, en aan het eind daarvan stond een oud fabrieksgebouw, waarvan de ruiten zwart waren geverfd. Het zag er uit alsof er in geen jaren iemand naar om had gekeken, maar Bob beweerde heel beslist dat professor Munro daar naar binnen was gegaan.

„Die deur is het," zei hij. „Hij liep erlangs, keek om zich heen en toen ging hij terug en glipte naar binnen."

„Dat moesten wij dan ook maar eens doen," stelde Andy voor.

„Was er nog iets bijzonders?" informeerde Bob, terwijl ze naar de deur gingen.

„Dat vertel ik je straks wel," beloofde Andy. „Eerst zullen we eens kijken of we de vogel kunnen vangen."

Hij drukte de klink naar beneden en duwde, maar er kwam geen beweging in de deur. „Op slot," zei hij teleurgesteld.

„Kom eens mee," zei Bob, „ik geloof dat ik iets weet."

Ze liepen een eindje terug en toen ze voor het hek stonden, wees Bob Resker triomfantelijk op een ijzeren brandtrap, die langs de zijgevel van het gebouw liep. Ter hoogte van de eerste verdieping verbreedde de trap zich tot een soort balkon, waarop een deur uitkwam. Naast die deur zat een raam en het glas daarvan was grotendeels verdwenen.

„Dat is het," zei Andy. „Geef me eens een zetje, Bob."

Ze klommen over het hek en bestegen geluidloos de trap.

Ze klommen over het hek en bestegen geluidloos de trap. Op een-hoog gekomen stak Andy zijn arm door de kapotte ruit en opende aan de binnenkant het raam.

Op hun tenen slopen ze de donkere bovenverdieping over. Aan het eind daarvan waren twee deuren, die beide op een gang uitkwamen, en vandaar leidde een trap naar beneden. Ook daar was een gang met twee deuren. Voor de dichtstbijzijnde deur ging Andy op zijn hurken zitten en tuurde aandachtig door het sleutelgat.

„En?" vroeg Bob. Andy knikte. „Voorzichtig," fluisterde hij. Hij keek op zijn horloge: twaalf minuten over acht. Zonder geluid te maken, duwde hij de deur open en duwde hem achter Bob Resker weer dicht.

Voor hen lag de grote fabriekshal. Bijna aan het eind daarvan, ongeveer dertig meter van hen af, bevond zich een betonnen platform, waarop een apparaat was opgesteld, dat aan een grote telescoop deed denken. Naast de loop, die schuin omhoog wees, zat een man, die aandachtig naar een schermpje keek, dat voor hem was opgesteld. Het scherm en het apparaat waren beide verlicht en een derde lamp brandde aan de muur tegenover het platform, vlak boven een metalen kastje, waarvan de deur openstond.

Dicht langs de muur slopen Bob en Andy in de richting van het platform. Ze waren nu zo dicht genaderd, dat ze het platform duidelijk konden zien. De loop van het apparaat was op een zwaar stalen statief gemonteerd, waaraan zich tal van knoppen en bedieningswielen bevonden, en vlak daarnaast, half met zijn rug naar hen toe, zat de verdwenen geleerde. Onbewust van het gevaar, dat hem bedreigde, tuurde hij op het verlichte scherm, waarover twee donkere lijnen liepen, die elkaar precies in het midden kruisten.

Duidelijk zag Andy op het scherm het beeld van een vliegveld. Links was de verkeerstoren met enkele bijgebouwen ernaast en meer naar rechts, op een lange startbaan, stond een grote viermotorige machine, waar een trap voor het in- en uitlaten van passagiers was gezet. Schuin daarboven, tegen de avondhemel, bevond zich het punt, waar beide lijnen elkaar kruisten, en Andy Wilson begreep maar al te goed wat de betekenis daarvan was. Hij keek op zijn horloge. Kwart over acht. . .

Hij gaf Bob een teken dat die op zijn plaats moest blijven en ging met ingehouden adem in de richting van het platform.

„Spaar u de moeite, professor Munro," klonk plotseling zijn stem door de stille fabriekshal, „ik heb daarstraks het vliegveld opgebeld. Het toestel van 20 uur 16 naar New York zal voorlopig niet vertrekken."

Met een kreet van schrik draaide de geleerde zich om. „Wilson! Hoe kom jij hier?"

„Ik ben er," antwoordde Andy. „Dat is de hoofdzaak. Ik hoop dat u rustig met ons mee zult gaan, professor. U hebt het spel verloren."

Professor Munro stond op. „Je hebt me bedrogen!" schreeuwde hij. „Daar zul je nog spijt van krijgen, Wilson!"

„Kom nu maar," zei Andy. Hij pakte de geleerde bij een arm en tegelijk kwam Bob Resker naar voren en stelde zich aan de andere kant op.

Toen de deur van de fabriek achter hen dicht was gevallen, begon professor Munro schel te lachen.

„Het spel is verloren, hè?" zei hij. „Dat dacht je maar, Wilson. De zender staat nog ingeschakeld en over vier minuten komt er een toestel uit Parijs binnen. Weet je wat er gebeurt als het door het snijpunt van die twee lijnen vliegt?"

„Grote goedheid!" schreeuwde Andy. Hij liet professor Munro los, klom als een aap over het hek en rende naar de brandtrap.

Terwijl hij zijn voet op de eerste trede zette, zag Bob Resker hoe Munro een snelle greep in zijn zak deed. Op het moment dat de geleerde zijn arm strekte, gaf Bob hem een stevige stomp tegen zijn elleboog en het schot, dat voor Andy bedoeld was, ging hoog over het dak van de fabriek.

Intussen was Andy op een-hoog gekomen. Met zijn handen vooruit rende hij door het donker, vond op de tast de deur en rende naar beneden.

Nog anderhalve minuut!

Hij spurtte door de fabriekshal, sprong op het platform. Verwilderd keek hij naar de knoppen en schakelaars op het statief en terwijl hij zich in wanhoop afvroeg welke het zou zijn, zag hij tot zijn ontsteltenis op de zijkant van het scherm een lichtend stipje verschijnen, dat zich langzaam in de richting van het midden bewoog. Radeloos keek hij om zich heen en plotseling viel zijn oog op het kastje aan de muur, waarvan de deur openstond.

De schakelkast!

Terwijl hij ernaar toe rende, zag Andy dat er vier handels in zaten, waarvan de buitenste naar boven wezen en de beide andere naar beneden.

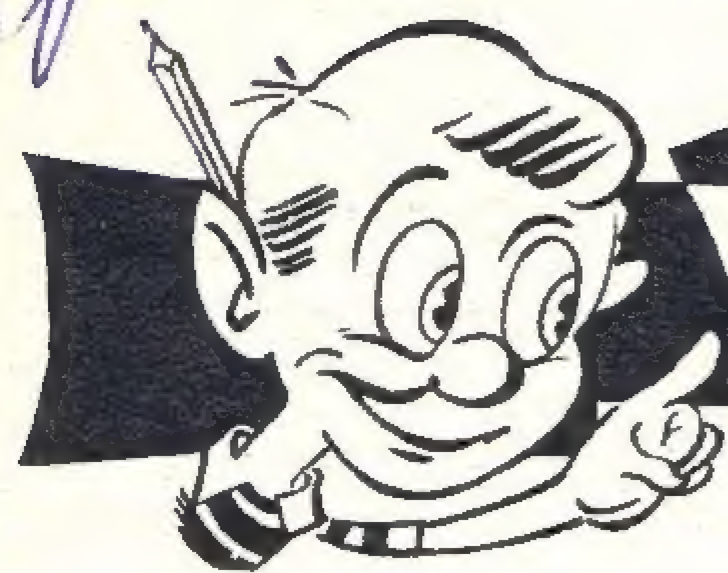
Op goed geluk greep Andy de twee binnenste handels en duwde ze met een ruk omhoog. Op hetzelfde moment gingen de lichten uit en werd ook het beeldscherm donker.

Een ogenblik leunde Andy Wilson hijgend tegen de muur, toen haalde hij diep adem en liep door de donkere fabriekshal naar de deur.

Toen Andy Wilson de volgende middag in de cafetaria zat, werd er een hand op zijn schouder gelegd.

„Hallo, Andy," zei de stem van Tim Boyle, „nog wat bijzonders gebeurd, de laatste dagen?"

Andy Wilson klopte zijn pijp uit. „Ach," zei hij, „in zo'n grote stad als Londen gebeurt altijd wel iets, nietwaar? Maar je moet er natuurlijk net tegenaan lopen, dat is allles."

WIE PUZZELT ER MEE?

Kruiswoordpuzzel

Horizontaal:

1. Besturend of adviserend college
5. Gedorste korenhalmen
9. Tegenovergestelde van anti
10. Moeder
12. Breedvoerig
14. Menens
16. Klein soort hert
17. Ronde kan; ook: kleefmiddel
19. Dicht
20. Vrijgevig
22. Duingras
23. Groot land in Zuid-Azië
24. Grafsteen
27. Erg kreupel
31. Flauw; akelig
32. Lichaamsdeel
34. Ouderwetse meisjesnaam
35. Welriekende stof
37. Deel van de voet
39. Loot van een plant
40. Gard
41. Glazen verpakking van vloeistoffen
42. Bast van een bepaalde soort eik

Verticaal:

1. Boomvrucht
2. 100 vierkante meter
4. Steekwapen
5. Vlek
6. Kever
7. Interest
8. Vrij hoge temperatuur
11. Menselijk geluid
13. Bloeimaand
15. Muzieknoot
18. Elk
21. Gezet; zwaarlijvig
22. Achterbout van een varken
24. Lang niet sterk
25. Riviertje, waar Amersfoort naar genoemd is
26. Opstandeling
28. Stuk bouwland
29. Ontkenning
30. Beker
32. Dokter
33. Kenteken
36. Verbuiging van: een
38. Gemeenzame uitspraak van: nu

WOORDEN BREIEN

Door telkens één letter te veranderen kun je van het ene woord een ander maken. Bijvoorbeeld: SPA - BAS - BAL - BIJL. Je hebt dan SPA veranderd in BIJL.

Nu moet je proberen, met zo weinig mogelijk tussenwoorden, IJZER „om te werken" tot BLIK.

ZIEKENLIJSTJE

Deze week staan er vier zieken op ons lijstje, die om post vragen. Wie laat iets van zich horen?

Maartje de Wolf, G. Mercatorstraat 24 in Tilburg, is 15 jaar. Ze spaart foto's van filmsterren, bierviltjes en dierenfoto's.

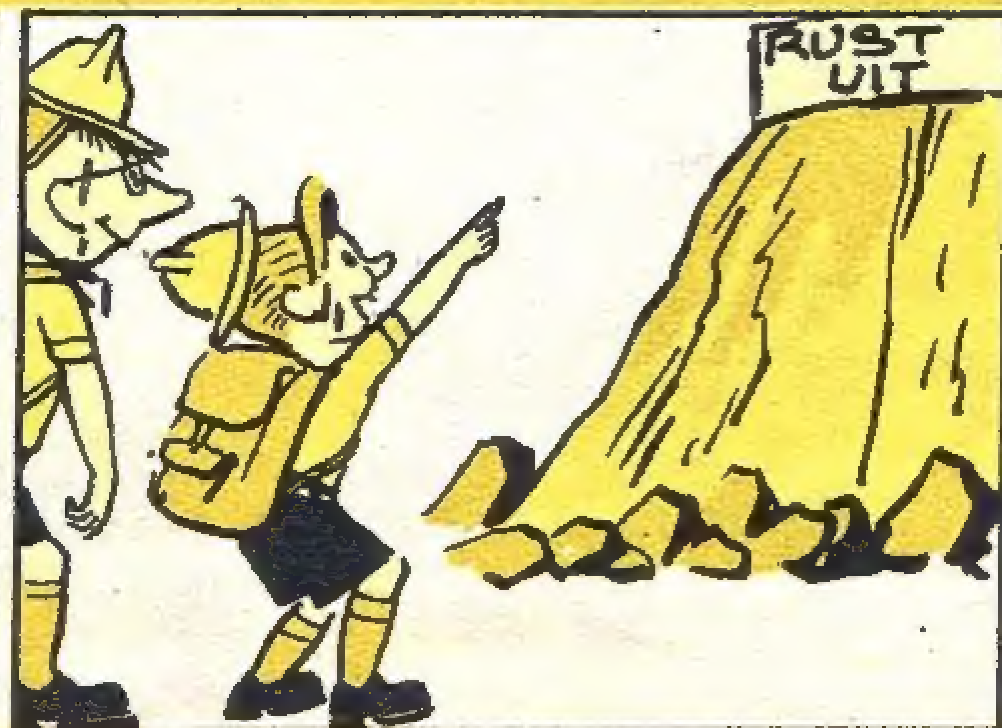
Lydia Overdevest, Zeehospitium Sint-Jozef, Hoek van Holland, is 13 jaar. Ze spaart foto's van filmsterren.

Fransje Heintzbergen, Sanatorium Dekkerswald, Kamer 72, D 3, Groesbeek, is 10 jaar. Haar hobby is het verzamelen van suikerzakjes en van foto's van filmsterren, vliegtuigen en auto's.

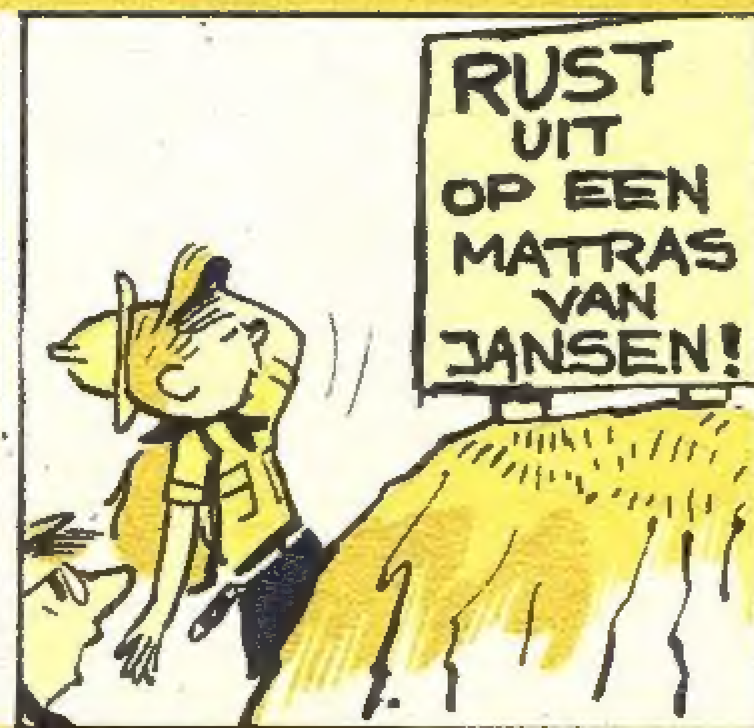
Anthoon van Soest (13 jaar), Sanatorium Zonnegloren, Jongenspaviljoen, Zaal 10, Soest, spaart sigarebandjes, speldjes en foto's van filmsterren.

DICKIE DAPPER

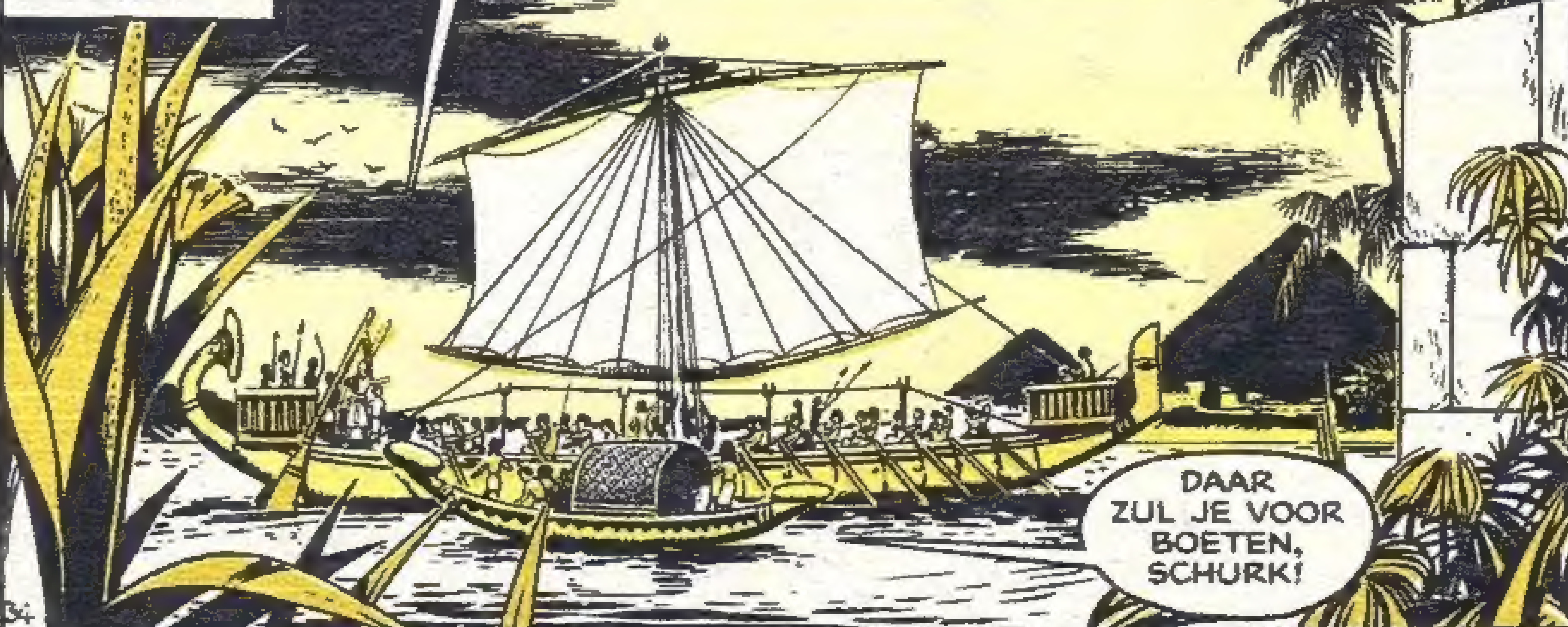

De gouden kraag

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.